

JURNALUL[®]

Nr. 38 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

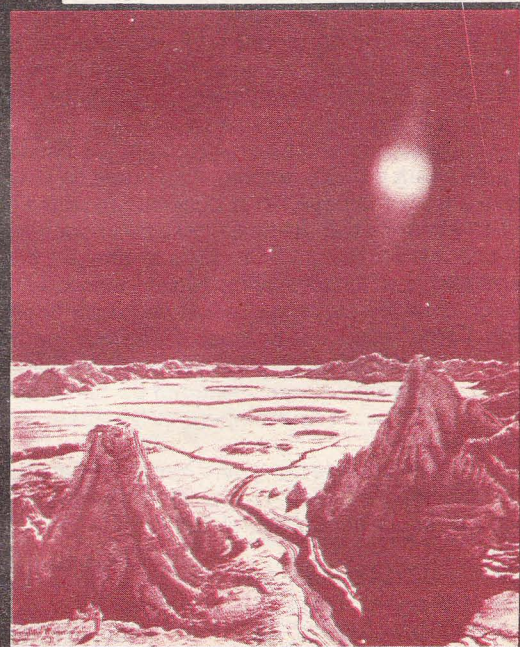
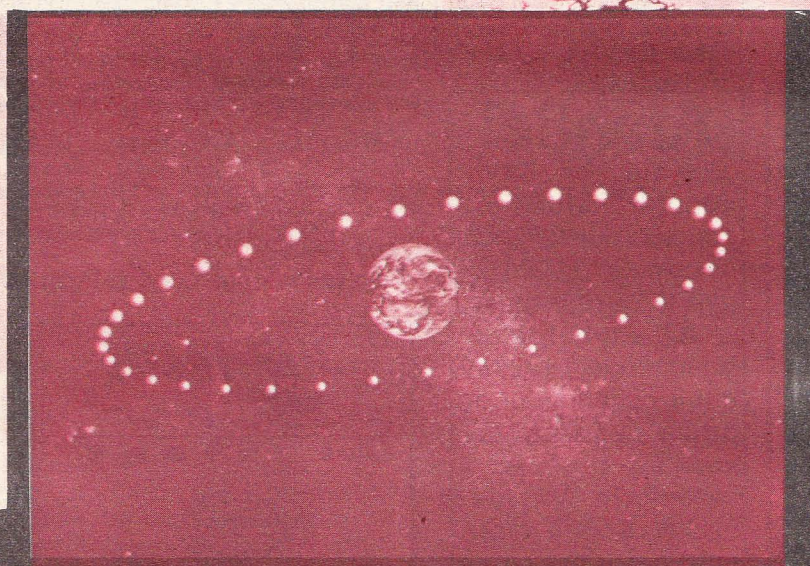
Adrian PREDA

Fredric BROWN

Claude ECKEN

Pierre DJADA

LACROIX

Totul despre OZN-uri

CINENEWS

Premiile DITMAR '93

Călătorie în inima imaginii (II)

Imagine sau drog?

Scopul ultim al imaginilor virtuale, este de a simula un univers perfect în care este posibil să se deplaseze după dorință obiectele ce se găsesc în el. Un univers așa de convingător, încât adjectivul virtual nu-și mai are rostul. Este ca și cum am fi Alice în Țara Minunilor sau în interiorul unui joc video. Un adevărat trip, care duce la controverse și îi îngrijorează pe mulți: dacă imaginile virtuale ar înlocui drogurile calsice?

Un cercetător de la universitatea din Michigan remarcă: „Dacă construiești o lume virtuală, oamenii se vor înghesui să o locuiască”. La ora aceasta, tehnologia de vîrf, încă foarte scumpă, este la primii pași. Sînt necesare mai multe sute de mii de dolari pentru a te echipa corespunzător. O pereche de mănuși Dataglove și ochelarii video costă în jur de două mii de dolari. Să nu uităm și prețul calculatorului și al unui sistem logic suficient de puternic. Dar, chiar și în acest stadiu, calitatea lasă de dorit: imaginile sînt granuloase și apropiate de desenul animat.

Laboratoarele specializate lucrează în disperare pentru a realiza imagini virtuale cu o rezoluție apropiată de cea transmisă de creierul uman. Calculatoarele sînt capabile să creeze forme grafice, manipulînd pe ecran „poligoane” care corespund unor imagini virtuale disponibile pe secundă. Numărul acestor

poligoane permite să se obțină o imagine mai mult sau mai puțin precisă. Anumite sisteme permit azi să se obțină mii de poligoane pe secundă. Alivy RaySmith, un pionier în materie de computer graphics, arată că „realitatea se măsoară la cincizeci de milioane de poligoane pe secundă”. Sîntem încă departe de această cifră.

Vor fi imaginile virtuale pentru anii '90 ceea ce drogurile au reprezentat pentru anii '60? Atunci cînd Timoty Leary, gurul generației beat s-a declarat un adept convins al experiențelor cibernetice, multă lume a calificat fără ezitare imaginile virtuale drept „LSD electronic”.

„Diferența fundamentală - remarcă Jaron Lanier (directorul companiei VPL, care a creat Dataglove) - este că imaginile virtuale iau naștere în exteriorul organelor de simț, fără a trece prin creier. Contrar a ceea ce se înîmplă în cazul drogurilor.”

Dar pornografia virtuală? Toți cercetătorii spațiului cibernetic se văd mereu întrebați asupra acestui subiect. Răspuns: chiar dacă partenerul dvs. se găsește la kilometri distanță, este suficient ca el să fie echipat și calculatorul lui să fie conectat la al dvs. prin fibre optice, pentru ca imaginea sa să apară sub orice formă.

Radu GAVRILESCU

INVAZIE BD

Sub egida editurii „Arta Grafică” au apărut primele două titluri dintr-o serie consacrată albumelor de bandă desenată, articol deficitar pînă acum pentru fanii genului. „Vinovatul” este mereu surprinzătorul Ion Hobana care semnează și textul versiunii românești a celor două albume ale lui Roberto Bonadimani, unul dintre străluciții reprezentanți ai genului în țara sa.

Deși alăturarea numelui lui Ion Hobana de banda desenată poate părea insolită, trebuie să spunem că în urmă cu mai mulți ani, numeroase benzi desenate (science fiction, evident!) și-au datorat scenariul condeiului domniei-sale; să mai adăugăm și faptul că în 1980, la Stresa (Italia), la cel de-al cincilea Congres European de science-fiction la care volumul lui Ion Hobana „20.000 de pagini în căutarea lui Jules Verne” a cucerit premiul „EUROPA” pentru cea mai bună lucrare în domeniu, italianul Roberto Bonadimani obținea același premiu pentru albumul de benzi desenate „Trandafirul galactic”, o space-opera ce va apare în curînd la aceeași editură.

Merită subliniat aspectul grafic demn de cele mai exigente norme occidentale în care se prezintă albumele. Sper să fie de bun augur pentru viitorul „nobilei arte” a BD-ului în România.

Roberto BONADIMANI-ANYHIA; Ed. Arta Grafică; 1800 lei; 166 pagini; format A3; alb-negru

Roberto BONADIMANI - STAPINII VISELOR; Ed. Arta Grafică; 1500 lei; 92 pagini; format A3; alb-negru

Ionuț BĂNUȚĂ

Atenție!

● Revistă „Salut” anunță prelungirea concursului SF „100 de cuvinte” (50000 lei) pînă la 25 septembrie.

● Clubul Quo Vadis anunță prelungirea concursului de proză pentru tinerii scriitori pînă la 1 octombrie. Vă reamintim că vor fi decernate patru premii de 100.000 lei și un premiu de 150.000 lei.

● „Jurnalul SF” este înscris în catalogul presei interne la poziția 2128. Abonamente se pot contracta prin toate O.P. din țară, prin filialele RODIPET S.A. Prețul unui abonament este de 400 lei.

Soluțiile testului SF (apărut în numărul trecut)

(1) Este vorba de „Forța dușmană”, de John-Antoine Nau, care a obținut, într-adevăr, Premiul Goncourt în anul 1903.

(2) Povestirea SF cea mai scurtă se intitulează „A Knock at the Door” („Un ciocănit la ușă”) și a fost scrisă de Frederic Brown în 1948. Iată textul ei: „Ultimul om de pe Pămînt se întoarce acasă la el. Și auzi bătînd în ușă: Cioc, cioc, cioc!”

(3) Ca și pentru întrebarea a doua, autorul este Fredric Brown.

(4) Autorul este Daniel Drode, laureat al premiului Jules Verne în anul 1960. Iată catrenul:

Comptine en mutation
Angstroms-drames
Flics et tics au kilogramme
Bourrez bourrez ratarcranes
Angstroms-drames.

(5) Povestirea la care se face referirea se intitulează „Words of Warning” („Cuvinte de avertizare”). Cuvîntul lăsat ca ambasador este „Vacanță”.

(6) Puteți alege dintre următoarele invenții: iluminatul electric, fotocopia, fibrele de sticlă, încălzirea centrală a țărilor nordice cu ajutorul conductelor de aer aduse de la Ecuator, miniaturizarea cailor, transformați astfel în animale de salon.

Ce știți și ce nu știți despre SF
Dacă ați obținut:

1) între 0 și 2 puncte: știți, într-adevăr, foarte puține lucruri și cînd veți zări în vitrina unei librării o carte intitulată „20 mii de leghe sub mînă” veți crede că este vorba de o culegere de statistici provenind de la Asociația Vinătorilor și Pescarilor Sportivi.

2) între 3 și 5 puncte: cunoști unele dv. sînt încă departe de a fi complete. Dacă vi se va vorbi vreodată despre Misunea Apollo XXV, veți susține că programul american cu același nume s-a oprit în 1972, după zborul lui Apollo XVII.

3) între 6 și 8 puncte: ați atins stadiul asocierilor active. Dacă veți vedea pe cineva citînd în tren „Omul invizibil”, vă veți uita cu teamă la toți călătorii mai mult sau mai puțin bandajați și cu ochelari cu lentile fumurii.

4) între 9 și 11 puncte: sînteți în posesia unor cunoștințe foarte solide. Unuia care vă va întreba: „De unde vii de ești așa de bronzat?” îi veți explica: „De nicăieri. M-am molipsit și eu de boala lui Hood!” „Aha. Și la cine te tratezi?” „Ce întrebare! La Profesorul Barnard, desigur!”

5) între 12 și 14 puncte: Bravo! Știți absolut totul în materie de SF. Și dacă veți fi întrebat: „Cine a fost virusul Petru Groza?”, răspunsul dv. va fi fără îndoială: „Ultima oaie de pe Pămînt. Ii aparține lui Rick Deckard și a murit de teteanos. De atunci vinătorul de androizi cumpără oi electrice!”

Traducerea și adaptarea de Petru IMANDI

JURNALUL®
S.F.

Editat de: INTAET

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef),
Număr realizat de: Ionuț BĂNUȚĂ,
George CEAUȘU, Mara POPA, Dan
POPESCU, Florin Leodor DĂNILĂ
(Redactori)

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1,
București tel. fax . 3.12.71.35;

Privesc frînghia și trupul mic cade, bufnește înfiorător, o strîng în brațe, rămînem culcați amîndoi, plouă peste noi, plouă. Încet, foarte încet, răpăitul devine mai slab, zgomotul se îndepărtează, se îndepărtează, este departe acum, departe, departe... Caut, apare ca o scripire... lumină... lumină... s-a născut undeva... ea vine spre mine sau eu spre ea?... și plonjez brusc acolo, acolo unde nu există nici spațiu, nici timp, în curcubeul tubular. Uuummmaaa...

„Acestea sînt date obiective și se referă la mișcarea de masă a clasei muncitoare din Rusia în următoarea perioadă, dovedind definitiv prin experiența muncitorilor conștiință, justetea liniei partidului nostru...”

Lumina de la ecranul video al Scînteii sclipеște stins în aripile lui James. James se ambiționează să-mi bage trompa în ureche, așa că-l iau de pe umăr și-i dau drumul să zboare. V.I. Lenin „Opere”, col 20. Filiiie din tabla inox și se așează pe celălalt umăr, continuîndu-și activitatea de cercetare. Lipesec ultimul afiș și mă retrag doi pași. „Tot înainte spre comunism!”, rostesc cei trei tineri cu priviri hotărîte, îndreptate asimptotic undeva spre grămada de moloz din spatele meu.

Tovarăși coboriți din jeep-ul vopsit în culori de camuflaj se uită și ei atenți. Controalele deveniseră mai dese de cînd cu acel afiș pus de dușmanii de clasă, care înfățișa o colhoznică secerînd și avînd deasupra scris: „Cu secera în căutarea ciocanului”. Pînă ca patrulele să-și dea seama că este încă o lovitură a imperialismului care nu doarme, lozinca devenise celebră.

– Bravo, tovarășe pionier! mă felicită unul dintre ei, mutîndu-și Kalașnicovul pe celălalt umăr. Îl știu, ține un bordel la două străzi de vila mea.

Mă-ntorc și-l salut voios cu mîna la timp, în timp ce la sapte am pumnul stîng strîns. Fără degetul mijlociu. Îmi adun apoi lucrurile și-l fluier pe James care studiază cu interes un șobolan mort. Facem cîțiva pași și atunci țiuitul îmi străpunge creierul, urechile-mi fluieră, încep să urlu pentru că știu ce va urma, pentru că țiuitul nu m-a înșelat niciodată. „Vino aici!” strig. James e speriat, zig-zaghează nedumerit prin aer, îl apuc și plonjăm amîndoi într-o baltă verzuie, scursă din niște tomberoane. Tovarășii rămași în spatele meu se uită mirați din mașină și șoferul nu mai apucă să răsucescă cheia în contact pentru că brusc începe infernul. 14,5 - urile tună rotund făcînd prăpăd. bucăți mari de tencuială împrăscate, cei trei topaie sacadat și sînt deja sită cînd o incendiară ridică de sub puntea față mașina, răsucind-o în aer și pulverizînd-o. „Îngerii întunericii!” apar de jur împrejurul incendiului, încet pe motoarele de mare putere – adevărate uzine mergătoare, dotate și cu cîte două 12,7. Redutabile. Ca și ei. Pielea le este jupuită pe spate în simbolul lor: cercul și steaua-n cinci colțuri răsturnată. Sînt toți tineri și știu că nu mai au scăpare dacă pică în mîinile patrulelor comuniste. Dar tocmai asta le place.

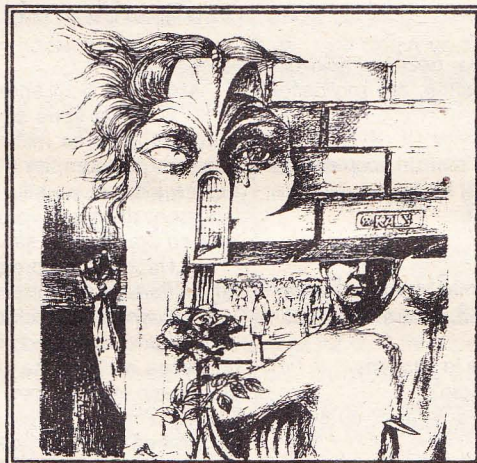
Rid în timp ce-mi rup afișele și încearcă să stingă focul de pe cadavre cu lichidul la purtător, n-am nici un chef să mă vadă, îl scot de sub mine pe James care începuse să dea semne de nervozitate și ne furișăm tîrîș pînă la primul

gang, acolo mă ridic și fug nebunește pînă ies pe altă stradă, mai alert pînă simt că nu mai pot și mă las gîlîind pe o bordură.

– Ai văzut? Ne-au rupt afișele! James nu pare impresionat, dar își mișcă trompa, parcă întrebător. Rid. Da, am luat deja banii! Și oricum, nu cu noi aveau „îngerii” ce aveau... Hopa-sus, mergem acasă!

Ne ridicăm tocmai cînd, din magazinul aflat în spate, apare un vînzător cu un ciomag în mînă. Magazin de dulciuri. Mă-ntorc spre el și brusc realizez că tare ar dori să ofere niște chestii delicioase pocitaniei chelboase, pitice și cocoșate pe care o văd reflectată în vitrină. Ne aduce o pungă mare, îi mulțumesc și plecăm, lăsîndu-l să se întrebe de ce dracu a făcut asta.

Acasă ajung tîrziu. Uma doarme ca un îngerăș și, în timp ce o învelesc cu paltonul, mă întrebă ce culoare au chilozele lui James. Zîmbesc, îl bag pe James în cutia lui fără să-i scot chilozele pentru simplul motiv că nu are, pun lîngă Uma punga și, înainte să trag la loc cartonul peste noi, scot poza ta, mămică și îți mîngîi din nou părul și ochii și-ți zic: „Noapte bună, te iubesc!”

Mihai Ciocchia

România

Denumirea oficială: Confederația Comunistă România.

Situarea: în SE-ul Europei, în cursul inferior al Dunării, între 43° 37'07" – 48°15'06" lat. N și 20° 15'44" – 29° 41'24" long E.

Limite: Ucraina (1770,8 km), Marea Neagră (245 km), Turcia (687,2 km), Serbia (449,9 km).

Suprafața: 237.500 km pătrați

Populația: 16.142.000 loc (densitate 68 loc/km pătrat).

Limba oficială: româna.

Capitala: București (828.500 loc, 604 km pătrați), capitala României din 1862, prima atestare documentară din 20.09.1459.

Diviziuni administrative: 45 de state (...)

Moneda: 1 leu - 100 bani.

Condiții naturale: (...)

Istoric: (...) la 19.06.2012, provinciile din sudul Ucrainei, cu sprijinul României și Moldovei își proclamă independența. Intervenția militară a Ucrainei declanșează reacția diplomatică a României și ruperea relațiilor bilaterale, concomitent cu „Declarația de independență a tuturor statelor românești” adoptată de Parlament la 28.10.2012. Cu toate încercările de apianare a conflictului din partea organismelor internaționale, la 01.01.2013, Ucraina declară război României (...) După o serie de succese inițiale, armată română este silită să se retragă spre sud, frontul stabilizîndu-se în vara lui 2013 pe linia Carpaților, pe cursul Siretului și pe limita nordică a Deltei Dunării. Timp de aproape doi ani, războiul continuă cu eforturi epuizante din partea ambelor state (...) La 06.05.2015, Ucraina atacă nuclear sudul României, principalele ținte fiind orașele mari, acțiune urmată de spargerea frontului pe la Brăila și ocuparea teritoriilor sudice și vestice. Această decizie, de a ataca nuclear un stat vecin, generează un viu protest din partea celorlalte state. La 08.05.2015, Consiliul de Securitate adoptă Rezoluția nr. 1227, cunoscută mai apoi sub denumirea de „embargoul de 6 zile” (vezi Ucraina) (...) La 18.05.2015 se semnează Tratatul de pace de la Kiev, între Ucraina și Confederația Comunistă România, în care guvernul nou instalat se obligă să plătească despăgubiri de război în valoare de 6 miliarde dolari - aur (...)

(Petit Larousse – „Statele Lumii”, pag. 614-618)

« – Salut!

Eram la ultimul etaj al unui bloc părăsit și mă uitam la luminile Bucureștiului în noapte, căldura orașului flutura plăcut în sus, stelele clipăiau vesele, întunericul estompa imaginea dezolantă din timpul zilei și eu stăteam cu picioarele atîrnate în gol și doar priveam și era bine.

Glasul răsunase alît de clar, încît era să cad de pe margine. M-am încleștat bine de un rest de balustradă, în timp ce spaima îmi pulsa încă în degetele de la picioare și m-am uitat în jur. Nimeni.

– Aăă... salut! am mormăit nesigur.

– Îmi pare rău că te-am speriat. Ce faci acolo?

Vocea era plăcută, caldă, te ungea parcă pe interiorul cutiei

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director tehnic:

Eustatiu BĂLAN

Reclamă, publicitate, difuzare:

Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:

Antonela IVAN

Corectură:

Cristina CURDUMAN- ANGHEL

Montaj offset:

Mariana SEBE,

Daniel STĂNICĂ

„Jurnalul SF este înscris în catalogul presei interne la poziția 2128. Abonamente se pot contracta prin toate O.P. din țară, prin filialele RODIPET S.A.

Acest săptămîlnal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:

Marius TUCA

craniene și nu era voce. M-am uitat bine-n jur și-am dat din umeri. Curioșii mor de obicei repede.

– Mă odihnesc și mă uit la stele...

Risul a sunat rotund, încântat, s-a rostogolit de la un timpan la celălalt, iar vocea a exclamat veselă:

– Ce frumos! Mă lași și pe mine să mă uit la stele?

Nu erau stelele mele și oricum nu vedeam nici un inconvenient în asta.

– Bine, atunci dă-te mai încolo să-ncap și eu.

A apărut brusc în stînga mea, un ceva mititel cu un păr blond, lung și buclat. N-am făcut o școală de bune maniere, dar citisem cum se poartă un adevărat getleman, așa că mi-am dres glasul să mă prezint:

– Hm... hm... Domnișoară, îmi faceți o mare onoare și o imensă plăcere să priviți stelele împreună cu mine! Acum permiteți-mi să mă prezint...

Am renunțat la plecăciunea de rigoare pentru că riscam să cad de pe bloc.

– ... al dumneavoastră, sclav umil pe vecie, Iosif!

Era adaptat de mine, dar citatul îmi ieșise aproape perfect. Am fluturat pălăria cu pană prin aer și m-am aplecat înspre ea să-i sărut mîna. Puțin cam dificil, pentru că avea palmele crescute direct din umeri.

– Iosif, Iosif! Iosissiff! a ris puțin. Are gust de sifon!

– De sssiffon! am corectat-o eu.

Părea să aibă rezerve interminabile de rîs în ea, pocnea rapid din degete, probabil pentru că nu putea să bată din palme, era molipsitor risul ăsta, gîlgîia și te făcea să zîmbești larg.

– Pe tine cum te cheamă?

– Să știi că-mi place numele tău! flutură ea și avu un moment de ezitare. Ai ceva împotriva să mă cheme și pe mine tot Iosif?

– Nu, am dat din umeri, dar ăsta e nume de băiat.

– Oh! a exclamat dezamăgită.

– Cum te strigă părinții, colegii, prietenii tăi?

– Pe mine nu mă strigă nimeni, niciodată... Numai îngrijitoarele îmi spun din cînd în cînd: „Riaeei a dracu de legumă!” Ah, asta e! Și tropotul a pornit iar vesel. Mă cheamă Leguma!

Am înțeles și mi-au venit în minte imagini pe care le uitasem:

– Stai în... orfelinatul P.C.R.-ului? Țăla de lîngă sediu?

Un loc mare și cu gratii la ferestre, cu duhoare și igrasie, cu sîrmă ghimpată pe gard?

– Nu știu, a dat ea simplu din umeri. E însă un loc plicticos, nu prea am cu cine să vorbesc decît cu Dănuț, dar el e un mîncău și jumătate, toată ziua își face bomboane și molfăie. Eu le vorbesc și celorlalți, dar unii nu mă aud, iar cei care mă aud se sperie, așa că am renunțat, da-mi place să vorbesc cu cîinii, ei mă aud și mă joc cu ei, alergăm împreună, la prînz cîntăm: „Copilărie fericită/ Prin grija partidului iubit/ Turututu...”, cînt și eu cu ei, știi, am o floare a mea, l-am rugat pe Dănuț să-mi dea niște zahăr, cică zahărul face bine la flori, am încercat să vorbesc cu îngrijitoarele, dar sînt tari ca zidurile și ei nu mă aud.

– Cine? am întrebat năucit de valanșa de amănunte.

– Copiii, cînd cîntăm. Știi, ei dau din fundul gîtului, ca tine, eu nu pot să fac așa, dar cînt și eu cu ei, nu mă aude nimeni, decît Dănuț. Nu ne uităm la stele?

Cinenews

New Line pregătește producția pentru filmul **Central Park**, după un scenariu semnat de Zak Penn și Adam Leff (care au semnat și **The Last Action Hero**). Personajul principal este un șobolan mutant, care atacă și ucide trecători nevinovați prin vestitul parc.

Michael Jacobs, necunoscut pe la noi, precum și serialul său TV, **Dinosaurs**, a realizat de curînd o comedie intitulată **First Family**, în care avem de-a face cu o familie cu părinți „neanderthal”, copii „cromagnon” și bunici urangutani...

Park, a apărut **Junior the Dinosaur**, regizat de Kim Bass. Cîțiva copii descoperă într-o peșteră din Connecticut un pui de dinozaur foarte simpatic. Adus la suprafață, micuțul saurian vizitează un supermagazin unde este entuziasmat de jocurile electronice... Bineînțeles, apare „Magna-Corp”, o puternică companie interesată de micul dinozaur pe care ar dori să-l transporte într-un laborator și să-l supună unor experiențe mai mult decît oribile. Copiii și dinozaurul junior au și ei un cuvînt de spus în această problemă.

Cyborg Cop este aproape gata.

Uitasem complet de biete mele stele.

– Leguma. E un nume... frumos. Eram al naibii de neconvincător, așa că am adăugat repede: Dar cam lung. O să-ți zic Uma, bine?

– Uma? a urmat iarăși risul acela și cascada de pocnituri. Uma, Uma, Uma... Să vezi ce-o să-i placă lui Grivei, o să dea din coadă, o să se bucure, Grivei nu e cîine, e cal, am vrut să-i dau ovăz, dar Dănuț mi-a dat doar zahăr, da-i place și zahărul. Grivei ne aduce masa, lui Dănuț n-o să-i placă Uma, ceacă! lui Dănuț nu-i plac decît bomboanele și...

Stăteam pe marginea blocului. Uma îmi turuia rotund-rotund în cap, nimeni nu-mi vorbise altî pînă atunci, era bine să ai un prieten cu care să privești stelele, după un timp Uma a tăcut, m-a întrebat unde stau stelele, i-am spus că de obicei pe sus și în noaptea Bucureștiului ne-am uitat la ele și eu și Uma, ne-am uitat mult timp, deși observasem de la început că fruntea ei se termina la baza nasului.

„Situația în România (perioada 01.01.2016 - 01.01.2017) (...):

– natalitatea 20,4 ‰

– mortalitatea 102,8 ‰

– mortalitatea infantilă 15,6 ‰

– malformații congenitale nou născuți 76,3 ‰ (...)

(Raport OMS - pag. 362... 364)

« – Bleah!

Am ridicat ochii spre ea și am dat din umeri.

– Tu mi-ai spus să-ți citesc... Mă rugase să-i citesc cu voce tare, n-aveam acum la mine decît o carte, era și aia veche și puțin arsă, o găsiseram pe drum, aș fi putut să jur că n-o să-i placă. Uma era obosită, fusese plecată nu știu unde, „să vorbesc cu niște copii”, zicea „copii” indiferent dacă era vorba de membrii unui azil de bătrîni sau de vrăbii, însă eu eram curios să văd ce este mai departe, așa că am continuat:

– „Rabotarea reprezintă procedeul de prelucrare prin așchiere rezultat din combinarea unei mișcări principale, rectilinie - alternativă...”

– Bleah! m-a întrerupt ea din nou.

Am privit-o și am zîmbit. Era ultrasimpatică, devenisem prieteni buni, nu trecea o zi fără ca Uma să apară lîngă mine, acum stătea sub unul din afișele imense care împînziseră orașul. „150 de ani de la nașterea Tătucului” urlau literele roșii și mustața gruzină îmbrăcată în uniformă îmi zîmbea de acolo bonom.

– E pur și simplu dezgustător! Spune mai bine „jupuire” să fie mai sugestiv. Așchiere! a pufnit. S-a ridicat lin și a plutit spre o caroserie abandonată într-o rînă, înecată în praf și rugină.

– Ai simțit vreodată o bucată de metal prelucrat? Știi ce face? Plînge! A fost tăiată, îndoită, arsă, lovită, numai ca să stea într-o poziție stupidă!

A atins caroseria și s-a retras brusc de parcă frigea.

– Plînge! a întărit ea.

– Trebuie să servească unui anumit scop... Asta-i tehnologia... Vorbisem încet, mă simțeam puțin vinovat, de parcă eu aș fi conceput caroseria aceea care stătea în poziția ei stupidă, zăcînd într-o parte, ca o femeie de serviciu de care nimeni nu mai are nevoie. Acesta este scopul ei, e făcută să ajute pe om...

Poducătorul său, Nu Image a anunțat deja o continuare a acestuia, regizat de Sam Firstenberg. Personajul principal, Jack Henderson (David Bradley) are de-a face, de data aceasta, cu un adversar bionic și mai puternic, capabil de a se regenera prin propriile mijloace. Primul **Cyborg Cop** va ieși pe video la începutul lui octombrie.

Amblin, casa de producție a lui Steven Spielberg, a cumpărat drepturile de autor ale romanului **Doll's Eye**, care încă nu a apărut în librării. Foarte puține informații au putut trece de filtrul de protecție din jurul misterioasei achiziții. Se șoptește că ar fi

- Să-l ajute pe om... Omul trebuie să se ajute singur! mi-a tăiat-o scurt Uma. Toate monstruozițiile pe care le-a creat, chinuind totu în jur, nu sînt decît propriile cîrje. Doar experimente, doar cazuri particulare, dar sînt cîrjele lui, nu? Le pupă, le lustruiește, este mîndru de ele, se gîndește cum să le facă mai elegante, mai comode, cum să aibă erori cît mai mici, cum să fie mai ieftine și tot așa... Cînd ar fi mult mai simplu să le arunce și să meargă pe propriile picioare.

- Da, dar pînă acum așa s-a făcut... Gîndește-te la un invalid! Nu-i poți cere unui invalid să-și arunce pur și simplu cîrjele. Poate el nu mai are puterea să-și folosească picioarele și atunci, pentru ca să se deplaseze totuși, sînt bune și cîrjele.

Începuse să se înserze singurii, semiîntunericii se amesteca cu lumina roșie venită de la imensa stea de deasupra Intercontinentalului, iar fața Umei se ascușise, căpătase contururi mai tăioase.

- Problema nu este că nu-și mai poate folosi picioarele, problema este că nici măcar nu știe că ar putea exista picioare. Cum dă de o situație nouă, cum se înțelează de iubitele lui cîrje... S-ar putea întâmpla însă, ca înțeleștindu-ne de cîrje, să nu mai rezolvăm nimic, să pară altceva, altceva cu totul special, care să ne depășească nu numai puterea de rezolvare, ci și puterea de înțelegere. Pînă acum, ce-am făcut? Vrem să zburăm? Facem mașini! Vrem să mergem repede? Facem mașini! Vrem să obținem energie? Facem mașini! Vrem să facem mașini? Păi întii să facem mașinile constructoare de mașini!... Copiii se nasc cu cîrje cu tot și dacă unul la mie își dă seama că se pot folosi picioarele, atunci este catalogat ca anormal, se pune eticheta: „parapsihologie” și brusc asta nu mai interesează pe nimeni!

Uma se ambalase, începuse să plutească încet-încet în sus, ca un balon roz, semăna exact cu un balon, neapărat roz, de ce roz nu știam și mă gîndeam că dacă o mușc de nas, o să scîrșie.

- Creierul, asta e cea mai minunată mașină și nu are nevoie de proptele! Trebuie să-l lăsăm să funcționeze liber. Liber! Am vrea să vizităm galaxii, dar costă, iar viteza luminii este de 300.000 de kilometri pe secundă, of, of! ne-ar lua o viață, nu mai bine să ne holbăm la cer? Doar ne-am tîrît cu cîrjele pînă pe Lună, nu? Ce-ar mai putea fi diferit în alte părți? Și oricum, dacă apare ceva nou, vedem noi ce facem. Am vrea să vedem adîncul Pămîntului, dar cele mai adînci foraje de-abia au zgîriat scoarța, of, of! de-am putea să facem unelte mai bune! Am vrea să pătrundem în interiorul atomului, dar ne trebuie ciclotroane mai mari, of, of! de-am putea să construim unul cît tot Pămîntul... Toate astea nu sînt decît cîrjele din creier și nimeni nu realizează că ele ne pot ajuta să urcăm un munte, dar nu vor fi niciodată în stare să ne ajute să zburăm...

- Și-atunci?

- Și-atunci?! balonul roz aproape sări în sus. Nu trebuie decît să înțelegem! Afîta tot, să înțelegem! Totul este în noi și în ceea ce ne înconjoară. Există ceva, o putere, o forță, este peste tot, însă zace latentă. Este suficient ca noi să ne dorim ceva și ea ne va răspunde. Vrem energie? Energia va țîșni efectiv acolo unde vom avea nevoie de ea, fără a fi nevoie de combustibil. Vrem imposibilul? Nu există decît cuvîntul „imposibil”, restul e limitare. Perpetuum mobile? Nu se poate! Principiul I și al II-lea! Nu încercați degeaba, că nu se poate! Trebuie să înțelegem că astea nu sînt decît particularizări și nimic mai mult. Nu se poate, dar în anumite condiții. Trebuie să știi să vrei un perpetuum

mobile, să-ți dai seama că această putere există, să o înțelegi. „Neînțeleasă pentru că este inactivă, dar inactivă pentru că este neînțeleasă”. Uma tăcu o clipă. Vrem să ne mișcăm mai repede? Vrem să zburăm?

Dispăru pentru o fracțiune de secundă de lîngă mine și reapăru cu o floare mititică.

- Gîndul nu are viteză. Am luat floarea, miroasea vag, mirosea a viață, a fragilitate, a Uma. Nu știu de unde o luase, fusese o iarnă blîndă, dar oricum era prea frig pentru floarea aceea.

- Ce vrei tu înseamnă însă schimbare... Înseamnă să schimbăm cursul istoriei, să ne întoarcem pe drumul pe care am venit, să ajungem acolo, la intersecție, acolo unde poate am luat-o greșit și să apucăm pe un alt drum, care drum poate fi și el greșit... și tot așa, o infinitate de încercări. Nu-i cam mult? am întreat-o, mă jucam cu floarea ei, care mirosea a tristețe cînd mi-a răspuns:

- Da, înseamnă schimbare... O schimbare de fond, ceea ce este cel mai greu. Înseamnă să schimbi mentalități, structuri, oameni. Nu trebuie să ne întoarcem pe drumul pe care am venit, trebuie să dărîmăm zidurile care ne separă de celelalte drumuri. Avem acum, față de intersecție, față de începuturi, avantajul că am crescut pe drum. Tehnologia creată este și ea bună, dar trebuie să ne ajute să percepem zidurile, să le spargem, nu să ne fie ochelari de cal.

- Deci cîrjele invalidului să fie folosite la dărîmat ziduri? Uma a aprobat tăcută. Dar dacă invalidul nu vrea asta, dacă știe că zidurile sînt tari și se gîndește că nu merită efortul? De ce să nu meargă pe drumul lui?

- Pentru că s-ar putea ca undeva să fie o fundătură, iar acolo cîrjele nu-i vor mai fi de nici un folos. Cu cît înaintează, cu atît zidurile devin mai groase. Va trebui să se întoarcă și asta îi va cere un efort epuizant, pentru că drumul va fi atunci foarte lung. Și s-ar putea ca efortul să-l doboare pe drumul de întoarcere...

- Stii, există un proverb: „Degeaba înveți un cal bătrîn să meargă în buiestru”, sau cam așa ceva. „Poate” nu este un cuvînt care să-l facă pe invalidul nostru să-și dărîme zidurile, „poate” e ceva atît de îndepărtat, încît nimeni nu-l bagă în seamă. Iar posibilitatea fundăturii este atît de improbabilă și de abstractă, încît nimeni nu dă doi bani pe ea. Asta este!

- E o posibilitate, nu o amenințare. Dar orice posibilitate are și un grad de îndeplinire... Da, ai dreptate! a dat Uma din cap, invalidul nostru este un „cal bătrîn”. Trebuie ca mîinii să învețe să meargă în buiestru și nu e vorba de vîrsta biologică, e vorba de oamenii care au acel „ceva”, acel „ceva” care să le permită să-și dea seama că mai există și alte drumuri. Trebuie să ne strîngem cu toții, nu fizic, ci altfel, să zicem „spiritual”, să schimbăm informații, să învățăm să fim prieteni între noi, să vedem cum putem schimba totul. Să facem o școală, o școală pentru toți!

- O școală??? am exclamat eu, cuvîntul îmi provoaca automat o senzație de vomă.

- Da. O școală! O școală adevărată, în care oricine să vină cu plăcere, o școală cu profesori adevărați, o școală care să facă mult mai mult decît să pompeze cunoștințe. Să formeze Oameni.

A tăcut puțin, se lăsase noaptea, se lăsase și frigul, în aer era un zgomot difuz, de mașini grăbite, de brazi, de globuri, de Crăciun, de fulgi inexistenți de zăpadă.

vorba despre un polițist, un ucigaș și un medium; ceva a la *Linieștea* mieilor.

☆

Carloco a anunțat că scenariștii Ron Shusett și Gary Goldman lucrează la *Total Recall 2*. După lungi discuții cu moștenitorii lui Philip K. Dick, casa de filme sus menționată a obținut drepturile de autor pentru o nvelă de 25 de pagini, *Minority Report*. La nivel de comentarii, nici un fel de surpriză: Schwarzeneger așteaptă să vadă scenariul pentru a confirma sau nu acceptul său. De asemenea, nici Paul Verhoeven, regizorul primei părți, nu este o prezență sigură.

☆

Tony Randell, care a cunoscut un oarecare succes cu *Ticks*, o poveste cu și despre mutanți, și-a îndreptat atenția spre lilieci vampiri, realizînd *Bats*. Efectele speciale sînt

realizate de Doug Beswick, care este și coproducător al filmului.

☆

Producătorul Peter Jobin nu este deloc modest cînd face promisiuni. Acum 15 ani anunța că are în intenții de a realiza o adaptare după banda desenată *Vampirella*. Apoi *Frankenstein the Resurrection*, în care monstrul, după un sejur de 200 ani în gheturile arctice, face o vizită la Los Angeles. Nemulțumit și de acest proiect, Peter Jobin pregătește în această perioadă *Golem*. Este vorba despre celebrul personaj biblic, acțiunea derulîndu-se însă în timpul celui de-al doilea război mondial, într-un mic sat din Polonia. Aici, naștii au de-a face cu furia unui uiaș de argilă construit de un rabin..

– Vezi tu, noi am avut norocul să ne naștem așa, a adăugat Uma, eu mă jucam cu floarea, mi-a căzut din mână, m-am concentrat, am ridicat-o și am rînit sarcastic.

– Întotdeauna cînd mă uit într-o oglindă îmi dau seama ce noroc am avut!

– E vorba de ceea ce fiecare ascunde sub haină... mi-a părut puțin rău, gafasem ca timpitul, dar Uma era indiferentă, repet, am avut norocul să ne naștem altfel, cu picioare. De la noi trebuie să pornească schimbarea și nu de la noi doi, ci de la cei asemenea nouă. Dacă vom învăța unii de la alții, poate la sfîrșit generația noastră va fi diferită, poate îi vom convinge și pe ceilalți că stelele nu sînt doar niște licăriri pe cer, că pămîntul nu e doar ceva pe care mergem, că unele lucruri sînt mult mai deosebite decît par la prima vedere. Dar pentru asta avem nevoie unii de alții, avem nevoie să fim împreună cu cei asemenea nouă...

– Cred că te-ai entuziasmat prea repede. N-a zis nimic, asculta doar. Bine, fie! Ne strîngem împreună, perfect! Dar ca o ceață de copii să schimbe sistemul, să modifice toată structură, fie chiar și pașnic, învățîndu-i pe alții, să introducă ceva nou în mamutul ăsta care geme de bătrînețe, scuza-mă, dar asta e o nebulie! Stelele nu sînt stele, pămîntul nu e pămînt... Păi ia un om de pe stradă și spune-i, de exemplu, că... m-am încurcat un pic apoi am văzut iar caroseria... că fierul nu e fier! și vor fi două posibilități: sau asta nu-l va interesa absolut deloc, pentru el fiind tot aia dacă fierul e fier sau e cupru, sau va avea părerea foarte clar fixată și te va lua drept nebun. Pentru el, fierul este fier și basta! Cum poți să demonstrezi că n-are dreptate?

Uma a dispărut brusc, am crezut că s-a supărat, dar a apărut repede, adusese niște tablă inox, o bucată de fier-beton și niște șpan, n-am zis nimic, am privit-o doar, s-a ghemuit, am mîngîiat metalul, l-a înmuiat, metalul curgea, se ondula, se mula pe mîinile ei, eu priveam fascinat, nu puteam să-mi dezlipesc privirile de acolo, era ceva hipnotic. Uma a terminat, a plutit spre mine și m-a sărutat pe obraz:

– La mulți ani!

Ah, da, 21 decembrie! Ziua mea. Mi-am privit darul, dădea mirat din trompă, îl cred că era mirat, vedea pentru prima oară orașul, era rece, dar mișca ușor încercînd să zboare, mă uitam cînd la el, cînd la Uma. Uma îmi zîmbea și atunci am zîmbit și eu, era un dar minunat.

Uma a vrut să-i pună numele tot Iosif, dar i-am spus că Iosif Vissarionovici și cu mine sîntem suficienți. Așa ca l-am botezat James».

«A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti, într-o țară departe, tare departe de aici, peste șapte mări și șapte țări, demult, pe cînd puricele dansa împreună cu elefantul, pe cînd mieii se jucau cu lupii, pe cînd oile fugăreau leii de era vai de pielea lor, trăiau în acea țară o regină și un rege. Aveau tot ce-și doreau, trăiau în castele minunate, dormeau pe perne de puf și mîncau cele mai alese mîncăruri, dar cu toate astea erau nefericiți pentru că nu puteau avea copii. Regele dăduse sfoară-n țară și cei mai mari vraci și doctori veniră la palat, dar nu făcuseră decît să-și clatine îndelung bărbile și plecară cum au venit.

Într-o noapte, la poarta castelului au răsunat puternic niște bătăi. Cînd gările au deschis, o cerșetoare hidoasă a cerut să fie dusă la rege. Regele a primit-o în marea sală a palatului și acolo cerșetoarea i-a propus un schimb: regina avea să rămînă însărcinată dacă toate cărțile cu povești aveau să fie arse, dacă ar fi fost interzis rîsul pe tot cuprinsul regatului și dacă nimeni, niciodată, nu avea să mai viseze. „Dar cum să fac asta?” a întrebat nedumerit regele. „Mă ocup eu...” a rînit cerșetoarea. „Maiestatea voastră trebuie numai să fie de acord...” Regele își dorea mai mult decît orice pe lume un moștenitor, așa că i-a spus: „Dacă regina rămîne grea, ai cuvîntul meu că cererile îți vor fi îndeplinite...” Un rîs demonic a răsunat atunci în tot castelul și toate făciile s-au stins. Cînd oștenii le-au aprins la loc, cerșetoarea dispăruse și nimeni n-a băgat de seamă șarpele care se strecura afară din sala tronului.

La puțin timp după aceea, norii grei au apărut deasupra regatului. Încetul cu încetul, totul a devenit cenușiu, fără rost, țara s-a umplut de plîsete și coșmaruri, oamenii au început să fie încruntați, copiii nu mai aveau sclipiri în ochi, ci erau galbeni și trași la față, cîntecele vesele dispăruseră, iar iubirea nu mai avea ca țel decît banii.

Cerșetoarea își freca mulțumită mîinile acoperite cu piele de broască. Ea nu era o femeie obișnuită, ci era însăși Zîna de Silă și acum nimeni nu i se mai putea opune. Zînele bune erau silite să fugă, pentru că ele nu pot trăi decît acolo unde este bucurie.

Înainte de a fugi totuși, o zîna a ascuns cea mai prețioasă comoară a sa, Oglinda Vede-Tot, sub o piatră și a rostit: „Cel ce va găsi această oglindă și va înțelege de ce a fost lăsată acolo, acela va ști ce să facă pentru a o învinge pe Zîna de Silă.” Și zînele bune au plecat, lăsînd în urmă frîștețe și uscăciune.

La palat, regina a rămas într-adevăr însărcinată, dar atunci cînd regele a aflat vestea, n-a mai știut să se bucure. A rămas înnegurat și tăcut, așa cum devenise de la întîlnirea din acea noapte. Și avea un motiv serios regele să fie încruntat. Peste toate nenorocirile, sosise și cea mai cumplită dintre ele: războiul. La hotarele țării se adunaseră barbarii din nord, mulți cită frunză și iarbă, îmbărbătați de Zîna de Silă, ai cărei supuși credincioși se aflau.

Zile și nopți fără sfîrșit a durat lupta. Mica oaste a regelui a rezistat vitejește, dar, atunci cînd soarta bătăliei părea indecisă, Zîna a fost nevoită să-și folosească vrăjile. Din măruntaiele pămîntului au ieșit ciuperci aducătoare de moarte pe care oricine le privea era blestemat pe vecie. Oastea regelui a fost înfrîntă, iar el ucis în luptă. Vaiet și întuneric au cuprins atunci țara, căci orice speranță dispăruse.

Regina cosea tristă într-un balcon al palatului atunci cînd o ciupercă vrăjită a țîșnit spre cer. Privind-o, a simțit gheara blestemului cum îi cuprinde trupul și a știut că micul prinț va fi și el vrăjit. Pentru a-i proteja măcar inima și-a ferecat chipul într-un talisman, l-a binecuvîntat cu puterea iubirii de mamă și a adus mica viață pe lume cu sacrificiul propriei vieți. Plînsset de copil s-a înălțat deasupra țării cîmpovărite de barbari...

Anii treceau, iar prințul, care primise numele de Iosif, după un zeu al

În 1954, *Croniclele marțiene* ale lui Ray Bradbury deschideau o nouă colecție de science fiction în peisajul acelor vremi. Este vorba de *Présence du futur*, a Editurii Donoël. Ținînd piept vitregiilor soartei editoriale, ea ne oferă, astăzi, după aproape patruzeci de ani de existență, peste cinci sute de volume în format „de poche”. O mică bibliotecă. Philip K. Dick, Jean-Pierre Andrevon, Brian Aldiss, Serge Brussolo, Isaac Asimov, Jean-Vlaude Dunyach, Gregory Benford, Yves Frémion, James Blish, Alain Dorémieux, Lino Aldani, Jean-Pierre Hubert, Arthur C. Clarke, Elisabeth Vonarburg, Herbert W. Franke, Philippe Curval, Stanislaw Lem, Pierre Pelot, Frederic Brown, Gérard Klein, Roger Zelazny, Dominique Douay, Arkadi și Boris Strugatki, Colette Fayard, Clifford D. Simak, Francis Berthelot. Se observă, pe lîngă nelipsiți autori de limbă engleză,

nume cunoscute al genului din Franța, dar și creatori „exotici” (preiau termenul de la Jean-Pierre Moumon), publicarea acestora find o inițiativă demnă de toată aprecierea. Autor pe ale cărui coordonate spirituale este țesută colecția, Ray

„Un muzeu viu al science-fictionului”

Bradbury își are prezentă aproape toată opera aici. Cel care conduce acum *Présence du futur*, Jacques Chambon, îl consideră „simbolul deschiderii spre căile imaginarului”. Plecînd de la *Présence du futur* au fost create două noi colecții: *Présence du fantastique* și *Présences*, aceasta din urmă în format normal. Cele două *Présence*... propun cărți inedite în format de buzunar, fapt singular în

Franța, unde ineditele apar la început în formate obișnuite. Cîștigul este al cititorului, prețul reducîndu-se simțitor. Această politică editorială și contactul susținut cu cititorii au dus, în toamna anului trecut, la nașterea unui Club *Présence(s)* du futur/fantastique (pe scurt: Club PDF). Acesta urmărește facilitarea comunicării între membri și extinderea legăturilor cu alte domenii ale imaginarului. Prevăzut a înfăptui țelurile de mai sus este fanzinul clubului, „*Présences d'esprits*”, al cărui prim număr a apărut deja, conceput de Yvonne Maillard (președinta Clubului PDF) și coordonat de Jean-Pierre Saucy (vicepreședinte). Remarc în cuprinsul acestuia un incitant interviu cu Jacques Sternberg despre perioada în care science fictionul francez își căuta identitatea și, totodată, căile de a se face cunoscut. Aflu, astfel, că *Présence du futur* a fost numele unei expoziții de cărți și reviste de science fiction (probabil prima din

barbarilor, creștea într-o lună cît alții în trei. Era necăjit, pentru că oamenii din jur erau răi și reci ca pietrele. Inima îi fusese apărută de vraja Zinei de Silă, așa că întreba mereu: „Nu-i așa că sînt frumoase stelele?”. „Care stele?”, întrebau și oamenii, apoi îl băteau. „Nu-i așa că-i frumos cerul?” întreba el. „Care cer?” întrebau și oamenii, apoi îl băteau. „De ce mă loviți?” întreba el. „Pentru că ești altfel decît noi!” răspundeau oamenii și-l băteau din nou. Dar talismanul îl proteja, iar el continua să privească stelele și cerul.

Într-o bună zi, prințul Iosif a găsit în mijlocul unui drum, oglinda lăsată de zîna cea bună. Mulți încercaseră să se privească în ea, dar oglinda fermecată i-a arătat așa cum erau cu adevărat, iar ei n-au putut să se uite. Prințul a ridicat-o din praf și a văzut acolo o țară minunată, cu oameni veseli, o țară în care toată lumea se simțea fericită, în care nu era nici tristețe, nici răutate, nici durere.

„Locul acesta există undeva...” s-a auzit atunci o voce.

Prințul s-a întors și a întrebat nerăbdător:

„Unde? Vreau și eu să ajung acolo!”

„Asta depinde doar de tine” a răspuns floarea.

El s-a aplecat și a mîngîiat-o. „Ce frumoasă ești!”

„Sînt o floare” a zis floarea. „Odată eram milioane și lumea asta părea mai luminoasă. Acum nu mai sînt decît eu”.

„Poți să-mi spui cum ajung acolo?”

„Eu nu știu, dar poate regina noastră, domnița Uma știe.”

„Și unde o găsec pe regina voastră?” a întrebat prințul.

„Lasă-te condus de inimă...” „Și floarea a dispărut. El a înțeles atunci că fusese zîna cea bună, a mai privit o dată în oglindă și a pornit la drum.

Și prințul nostru a umblat mult, mult de tot, vreme îndelungată, pînă cînd, în sfîrșit, s-a întîlnit cu regina florilor. Domnița Uma plîngea, toate florile ei muriseră și pe el l-a apucat mila. A rugat-o să nu mai plîngă, pentru că în țara unde trebuie să ajungă erau multe flori.

„Nu vrei să vii cu mine?” a întrebat-o. „Uite, e o țară minunată...”

Domnița Uma și-a șters lacrimile. „Este chiar lumea noastră. Așa arăta înainte ca Zîna de Silă să-și arunce vrăjile”.

Prințul s-a simțit puțin încurcat, apoi a zis:

„Atunci trebuie să o căutăm pe zîna și să rupem vraja. Cînd oamenii vor fi din nou veseli și buni la suflet, atunci vor apărea și florile”.

„Eu știu unde stă zîna” a spus domnița florilor. „În Peștera Nimicului. Dar este foarte periculos să mergi acolo, zîna transformă în stană de piatră pe oricine se apropie”.

„Da, însă atunci cînd ai lîngă tine un prieten, vrăjile nu te pot cuprinde. Vii cu mine?”

Și au pornit-o împreună spre Peștera Nimicului. Cu cît înaintau, cu atît ținutul devenea mai înfiorător. Sute de stane de piatră stăteau pe drum, erau vitejii care încercaseră s-o învingă pe zîna. Un frig îngrozitor se lăsa încet. „Este de la inima ei!” s-a cutremurat domnița, dar au mers mai departe strîngîndu-și mîinile, pînă au ajuns la o gaură uriașă semănînd cu o gură de balaur și au coborît acolo.

Peștera era adîncă, iar ei au mers, au tot mers, pînă au ajuns la sălașul Zinei de Silă.

„Ce căutați aici?” a sîșîit furioasă zîna cea rea cînd i-a văzut și a încercat să-i împietrească pe amîndoi, dar ei se țineau de mîină, iar vraja nu i-a prins.

„Am venit să ne spui cum să-i vindecăm pe oameni!” a zis curajos prințul și a scos talismanul mamei sale.

„Nu, înapoi, înapoi!” s-a retras zîna îngrozită.

„Spune-ne” a zis și domnița Uma. Zîna continua să se ferească din calea talismanului, dar ei înaintau fără frică.

„Îndurare!” a gemut ea. „Vă spun, dar ascundeți lucrul acela...”

Prințul s-a oprit: „Spune!”

„Trebuie să luați praf de stele...” a bolborosit zîna. „Și să-l împrăștiți în aer...”

„Unde găsim praf de stele?” au întrebat ei. „Dincolo de timp... în Țara de Mîine... Nu mai pot... îndurare!”. Treptat contururile zînei se dizolvau. „Aaahhh!” a mai urlat ea, apoi a dispărut.

O bubuitură grozavă a răsunat atunci, iar ei s-au trezit la suprafață.

„Zîna de Silă nu mai este” a răsuflat ușurat

prințul Iosif.

„Da, dar vraja rămîne” a zis domnița. „Trebuie să-i scăpăm pe oameni și de vrajă”. S-au privit în ochi. „Pentru asta, trebuie să mergem în Țara de Mîine”.

Franța) din 1954 prezentată la librăria La Balance (rebotează mai tîrziu L'Atome), condusă de Valérie Schmidt. Librăria La Balance este un loc mitic al science-fictionului francez, frecventat de Jacques Bergier, Raymond Queneau, Boris Vian, Charles-Noël Martin, Francis Carsac, Pierre Versins, Philippe Curval, Gérard Klein, Jacques Goimard, Jacques Sadoul. În același an, 1954, Valérie Schmidt a cedat numele expoziției Editurii Denoel, pentru colecția prezentată în rîndurile de față, colecție pe care același Jacques Chambon o numește „un muzeu viu al science-fictionului”. Pentru încheiere am ales din cuvintele lui Jacques Sternberg: „Présence du futur a fost întotdeauna pentru mine singura colecție de SF lizibil, cu toate că ea cuprinde și autori pe care nu am reușit niciodată să-i citesc.”

Florin Leodor DĂNILĂ

Australia Premiile Ditmar '93

Best Long fiction: Quarantine de
Greg Egan

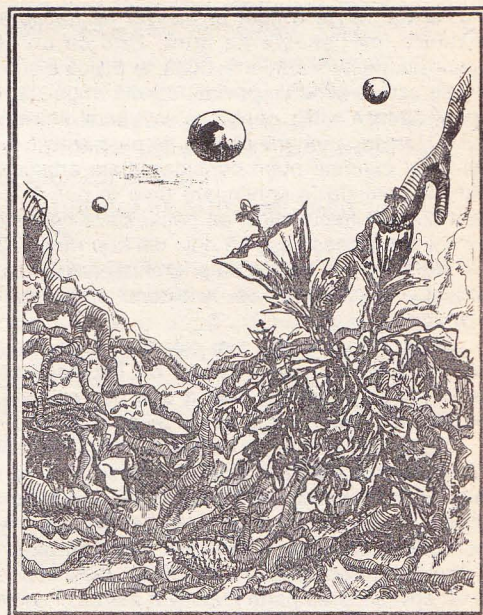
Best short fiction: Closer (Mai
aproape) de Greg Egan

Best Artwork: Nick Stathopoulos

Best periodical: Eidolon

Best Fanwriter: Robin Pen

Premiul William Atheling pentru cri-
tică: Sean McMullen pentru „Australian
SF Art Turns 50” (Arta SF australiană
împlinește 50 de ani).

Gabriela BOIANGIU
— Peisaj extraterestru

„Da, trebuie...” au zîmbit ei și au pornit încet, mîna în mîna, într-acolo...

– Frumos... Uma a tăcut în timp ce eu povesteam, ceea ce este o performanță pentru ea.

– Ți-a plăcut? Întrebarea era inutilă, știam că i-a plăcut, dar întrebam doar așa, din vanitatea autorului care vrea să fie lăudat.

– Da, da! A venit spre mine și m-a mîngîiat. Mult de tot! Eu mă jucam cu talismanul, cu poza mea dragă și decolorată, parcă mi se dublase capacitatea toracică, mă simțeam așa de bine...

– Totuși, a zis ea, cred că Zina de Silă ne-a păcălit. Locul pe care-l căutam nu există încă, trebuie să-l construim singuri.

Am declamat solemn:

– Da, dar e un loc fermecat! Dacă trebuie să-l construiești înseamnă că-l vrei. Dacă-l vrei, atunci există undeva. Iar dacă există, trebuie să-l cauți!

„Uma n-a zis nimic un timp.

– Și au ajuns pînă la urmă în Țara de Mîine?

– Asta povestea nu mai spune, dar eu cred că da...

Deasupra noastră stelele așteptau calme clipa în care vor fi făcute praf și împrăștiate în aer.”

Pe Academiei e lumină ca ziua, sar peste bălți, reclamele colorează totul, șobolanii înnebuniți de avalanșa policormă se încurcă printre picioarele trecătorilor, se fac țiguri, tot ce vrea mușchii tăi, femeii gonflabile, schiuri vechi, cocaină, electronice, carnete de partid, femei negonflabile, pașapoarte, haine, mașini obosite, conserve chinezești, dar fără arme, o lege, țirgul de arme e separat, cîteva străzi mai încolo, lîngă Poliție. Un țigan îmi zbiară-n ureche încercînd să mă convingă: „Hai, barosane, hai mîncă-ți-aș, pomană curată, juma' de giga-n hard, ieftin ca braga!”. După un timp renunță și-l aud în spate, chinuind alte urechi: „Hai barosane...”

Mă strecor prin aglomerație, miroase iute a sudoare umană, a negocieri, a înjurături, a degete rapide, fine. Evit cîteva tarabe și ajung într-o zonă mai liberă, mai este puțin pînă acasă, am sub braț cîteva cărți, le-am luat din anticariat pe niște mîncare de la cantină. Uma o să se bucure, pe drum niște țîmpiți se luaseră de mine: „Uite ce poate să facă un prezervativ spart! Băi limbric, ai o țigară?”, sînt sătul pînă-n gît de glume deștepte la adresa mea, așa că i-am făcut să se bată între ei. Tocmai a plouat, aerul e plăcut, curat și răcoros, e o seară frumoasă.

Dau colțul și văd Cobrele. Sînt trei. În timp ce Uma pendulează lin, unul dintre ei îi imprimă un balans ușor, iar ceilalți doi îmi stropesc cu benzină vila. Se distrează și ei...

Cobrele. Sînt renumiți pentru caracteristica proprie a grupului, fiecare are grefată sub burtă o cobră, acolo unde oricine are grefată de la mama natură de obicei altceva. Sînt ultrapericuloși. Cu o cobră, oriunde te duci, iei fără probleme bani buni, dar vînătorii de recompense nu se bagă, e prea riscant.

Într-un colț, James zace zdrobit, eu mă uit la Uma și ceva parcă îmi explodează în stomac, smulg dintr-un gard o bară metalică, ce am în mine acum nu e furie, e ceva mai rece ca aerul lichid, îmi triplez forța musculară, ranga e doar un bețșor de trestie și frigul care clocotește înăuntru îmi țîșnește pe gură. Urlu ca un animal, capul primului trosnește, pepene crăpat în două, al treilea e sub controlul meu, îl văd în clipele acelea stînd cu privirea ațintită în gol, iar cel de-al doilea nu mai apucă să facă nimic, pentru că scot bara dintr-un terci și i-o încaștez în gură. Horcăie, probabil că nu i se pare estetic cum îi iese prin ceafă, îl las să-și exprime puțin considerentele artistice și cade greoi. Cobra rămasă privește în continuare timp în gol. Sub el șarpele se înfoaie, furia nu mi-a trecut cîtuși de puțin, sîsiie neliniștit, răceala umană din mine e tot aceeași, așa că ridic din nou ranga. Guiță, zvîrcolindu-se pe jos, n-o să mai aibă loc să-și grefeze nici măcar o rîmă, îl iau iar sub control, așa că se scoală, ia bidonul cu ce mai e din benzină și-și dă calm foc.

Arunc bara și vomit, sînt extenuat, după ce totul a trecut, n-a rămas decît ceva imens și dureros care mă împiedică să înghit, mă simt pustii, nu sînt decît un animal care a ucis alte animale. Uma se leagănă mai departe în bătaia vîntului, se leagănă impasibilă.

Îl adun pe James de pe jos, îl mîngîi mecanic, privirea mi-a rămas ațintită la frînghia care scîrțîie, tocmai vorbisem cu o seară înainte, „atunci cînd oamenii nu înțeleg ceva, se sperie și fac tot ce pot ca să scape” zicea Uma. „Fug sau distrug”. Sistemul se autoapărare, inconștient, ca orice ființă care încearcă să-și conserve integritatea. Cobrele nu fuseseră decît unelte ale lui, niște copii se gîndeau să schimbe ceva, covîrșitoarea parte imobilă a meduzei sociale simțise poate că se pune cineva în contra curentului. Copiii se pot aduna mai mulți, ajung oameni mari, trecerea pe un alt nivel s-ar fi făcut prea brusc și complexa, minunata, nelocuibilă societate reacționase prompt,

meduza simțise, simțise cumva, iar eu stau acum și o privesc pe Uma. Are o expresie puțin mirată, n-a înțeles nici în ultimul moment ce se întîmplă, totul fusese prea imediat, prea violent, mi-este teamă să tai frînghia de parcă pierderea poziției verticale ar ucide-o de tot, nodul din gît crește, amenințînd să mă sufoc, și atunci plînsul mă eliberează. Mi-e rușine, băiat mare, dar nu mă pot opri, hohotesc căzută în genunchi, ploaia curge, curge. Uma plînge și ea o dată cu mine, lacrimile i se scurg lin pe obraji, dar lichidul din ochii mei e un fenomen secundar, principalul este durerea ce mă crapă în două.

– Toți... toți... Mama. James, Uma... bolborosesc, nu mai văd nimic, nu mai văd molozul, cadavrele, orașul, orașul acesta care mi-a răpit totul, îl urăsc, bătrîn decrepit... Nu se poate altfel?! Te aperi întotdeauna așa de bine, întotdeauna învingi?! Întotdeauna îți aranjezi grădina, întotdeauna tai vîrfurile?! Trebuie și eu să intru în rînd?! Urlu cabrat spre cer. Mîinile frămîntă inconștient noroiul de pe jos. Da, maiestate, da, zeule nebun, da, voi fi ca ceilalți, promit, promit să nu mai fiu altfel. M-ai învins, acum singurul lucru pe care îl voi face, va fi să mă răzbun, să mă răzbun cumplit! Ești fericit, zeule? Îți place așa? Să mă răzbun pe toți!

Uma plîngea mai departe, calmă o văd prin perdeaua de apă, tu ce-ai face? Privesc greu în jur, locurile familiare, ploaie, nu ne uităm la stele?, ploaie. James e plin de noroi, de apă, o să ruginești, nu mai mișcă, nici Uma nu mai mișcă, ba da, o bate vîntul, ploaia, poza s-a udată și ea și eu m-am udată, da?, flori, bomboane molfăite. James. Zina de Silă, ploaie, ploaie, ploaie... Prințul Iosif și...

Mă ridic de parcă piatra, nu plînge, mi-e rușine de ce-am spus. Uma, zău mi-e rușine, nu, nu m-a învins, dar sînt atît de singur, mai am doar o poză udă și două trupuri mititele, nu mai plînge Uma, dar Uma plînge în continuare și se leagănă. Uma se joacă...

– Nu, zeule, nu m-ai învins! Mă îndrept împleticit, noroiul mă ține, vrei să mă oprești, nu? N-o să mă oprești și nici nu m-ai învins și nici măcar nu voi mai fi singur. Pentru că mă duc după ea. O voi aduce înapoi...

– O voi aduce înapoi... repet în fața Umei.

Privesc frînghia și trupul mic cade, bufnește înfiorător, o strîng în brațe, rămînem culcați amîndoi, plouă peste noi, plouă. Încet, foarte încet, răpăitul devine mai slab, zgomotul se îndepărtează, este departe acum, departe, departe... Caut, apare ca o scîlpire... lumină... lumină... s-a născut undeva... ea vine spre mine sau eu spre ea?... și plonjez brusc acolo, acolo unde nu există nici spațiu, nici timp, în curcubeul tubular. Uuummmaaa...

Mă trezesc cu o durere de cap îngrozitoare, riscam să înnebunesc, îmi depășisem limitele. Ei puteau să mă pedepsească, dar n-au făcut-o, mă doare capul, creierul, ochii, totul mă doare, dar nu mai are importanță, strîng în continuare în brațe cadavru cel mititel, sînt plin de noroi și murdar, dar nu, nu mai are importanță, pentru că aud o voce plăcută, caldă, care te unge parcă pe interiorul cutiei craniene, o voce dragă:

„Bună dimineața!”

Aș vrea s-o sărut, dar nu pot, mă ridic, iuhuu! am reușit, am reușit, aș vrea s-o îmbrățîșez, dar nu pot, privesc în jos, în noroi, mîngîi trupul mic, o să-l îngrop mai tîrziu, dar nu mai are importanță, așa că spun simplu:

– Bună dimineața, Uma!

Amurgul plutește roșiatic în noi, stăm acolo unde ne-am întîlnit prima oară, sîntem sus, peste turitul sacadat, peste bufnetele surde ale exploziilor, jos e moarte și zgomot, aici sîntem doar noi și liniștea și soarele murind.

„Nu ochiul trebuie deschis, ci vederea

Strig:

Nu urechea trebuie ciulită

muzica lumii folosește urechile

cum cel care a bătut

zidul sau trunchiul copacului.”

Și doar jos e moarte și zgomot, aici e lumina sufletului lui Nichita în amurg, plutind în noi, atît de liniște...

„Și acum?” întrebă Uma.

„Și acum?” pare să mă privească întrebător și James cel peticit.

– Vom pleca împreună...

„Împreună...”

„Împreună?” se miră peticele lui James.

– Acolo, Uma. În Țara de mîine.

„Da, da, da...” parcă dă James aprobator din cap, își scutură puțin aripile și, ca orice fluture, începe să zboare.

SFÎRȘIT

Pierre Djada Lacroix, pe numele întreg, s-a născut în 18 aprilie 1950. Locuiește la Montréal, în provincia canadiană Québec. Autodidact, a abordat mai multe arte. Astfel, ca desenator și-a văzut lucrările apărute în reviste din Franța, Belgia și desigur, Québec. Puținelor lui povestiri li se adaugă și articole de critică.

Animatorul Lacroix a condus timp de cinci ani (1984-1989) fanzinul „Carfax”. Desenele și povestirile lui le vom mai întâlni, cu siguranță, în aceste pagini, dar și în altele. O primă întâlnire vizuală a avut loc în nr. 14. Deci, căutați repede prin colecție!

Pierre LACROIX

O simplă întâmplare

pentru Florin Leodor Dănilă...

Moartea sergentului Tucă, după vreo zece luni, nu tulbură apele, fiind apreciată doar ca un simplu fapt divers. Tucă era văduv, fără copii și familie. Își lăsa bunurile unui prieten: domnul Dănilă.

În afara citorva acțiuni de mică valoare,

Dănilă găsi astfel explicația celor zece cufere moștenite de la Tucă. Se grăbi să le desfacă și se află în fața a sute și sute de coli dactilografiate.

Începu imediat să le citească. Caracterele fiind foarte mici, îi trebuia un sfert bun de oră pentru fiecare pagină.

După o oră de lectură, Dănilă nu găsi

nici cea mai mică urmă de punctuație. Textul părea că e format dintr-o singură frază, interminabilă, dar pasionantă. Deveni foarte repede evident pentru tânărul om că lectura operei era vitală, atât de zorit era să rupă pe de-a-ntregul cu viața socială și să se consacre numai cititului.

Noutatea stîrni vîlvă, iar prietenii îi cereau neconținut explicații. Dănilă le împărtăși motivul retragerii lui și le împărți fotocopii ale primelor zece pagini. Care i-au cucerit pe toți.

Din acel moment, totul se derulă cu repeziciune. Fiecare dorea să profite de pe urma a ceea ce părea să fie adevărul universal. Mai multe tipografii au lucrat împreună la editarea cărții. Cum prețul nu era accesibil tuturor, i-a fost rezervată o pagină în fiecare ziar. Curînd ziarele îi erau consacrate în întregime.

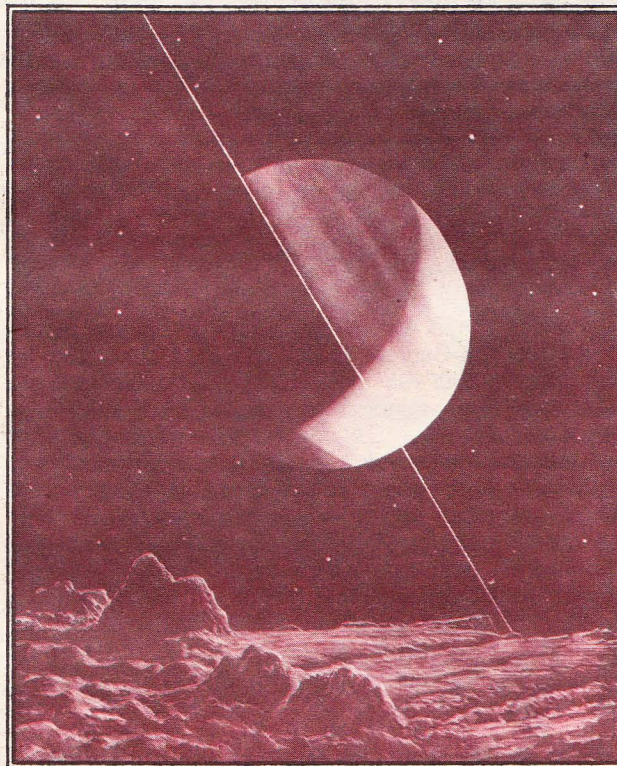
A fost mobilizat radioul și televiziunea pentru difuzarea neîncetată a fiecărui rînd din text. Într-un elan unanim de solidaritate, toate barierele politice au căzut și fiecare își putea găsi acum cartea în limba lui. O dată toată lumea satisfăcută, întreaga activitate economică încetă.

Atunci a început sfîrșitul lumii pe Pămînt.

Atracția textului era așa de puternică încît oamenii uitau să mănînce și să doarmă. Doar după cîteva săptămîni, cei mai slabi au murit de epuizare. Cum toți cunoșteau adevărul, fiecare se închise în el și nu se mai îngrijoră de moartea vecinului și nici de a lui însuși.

Un an mai trziu, n-au mai rămas din omenire decît sălbaticii și cei izolați, copiii și infama persoană ce tocmai scrie aceste rînduri: Eu.

Mara POPA

în urma lui Tucă au mai rămas memoriile lui și un volum impresionant de documente personale. În ciuda atașamentului pentru Tucă, lui Dănilă nu-i pasă prea mult de aceste hîrtii, așa că se mulțumi să le ducă în pod.

Doar cu vreo zece ani mai trziu, în timpul unei încercări de a se muta, Dănilă regăsi memoriile sergentului polițist. Erau foarte bine scrise și deveniră cartea lui de căpătîi.

Tucă povestea în ele întâmplările cele mai marcante din cariera lui și, nu fără a fi surprins, Dănilă află adevărul despre cazul din Strada Lidia.

În apartamentul cu pricina au fost găsite trei mașini de scris și patru dulapuri întregi de coli dactilografiate. Cei trei tineri s-au reunit și au scris pînă ce foamea și epuizarea i-au doborât. Memoriile se terminau cu aceste fapte.

În ultima zi a lunii decembrie 1999, doi băieți de șaptesprezece ani și o fată de aceeași vîrstă s-au prezentat la doamna Ariton datorită unui anunț apărut în „Jurnalul”. Doamna Ariton închiria un mic apartament de două camere la etajul doi al unei clădiri din Strada Lidia. După discuție, tinerii s-au arătat mulțumiți și au achitat chiria pe două luni înainte, după dorința proprietarei.

Trecînd trei luni fără a avea vești și chiar fără a-și întâlni locatarii, doamna Ariton hotărî să-i atenționeze. Discuția cu portarul, în momentul sosirii ei, o consternă. Acest simpatic domn Leodor nu întâlnise, de fapt, pe niciunul dintre tineri și, mai mult, nici nu bănuia că apartamentul era ocupat.

De altfel, poșta nu a adus nimic pe numele vreunui oarecare domn sau domnișoare... Însoțită de portar, doamna Ariton urcă două etaje și bătu la ușa din stînga. Neprimind nici un răspuns, portarul deschise ușa cu dublura cheilor, la cererea expresă a proprietarei.

O clipă mai trziu, un miros respingător se răspîndi în hol.

Înfrînîndu-și dezgustul, doamna Ariton intră. Raze de lumină treceau prin sticla ușii dintre camere. Doamna Ariton se prăbuși.

Trei cadavre se află acolo, într-o stare avansată de descompunere. Aliniate unul lîngă celălalt, corpurile violacee ale celor trei tineri se răspîndeau în firisoare galbene și roșii pe frumoasa mochetă verde.

Aproape o lună întreagă nu se mai vorbi decît despre asta. A fost deschisă o anchetă. Faimosul sergent criminolog, domnul Tucă, se ocupă personal de anchetă. Descoperi că identitatea tinerilor era falsă.

Doamna Ariton era singura persoană care-i văzuse pe locatari, dar emoția i-a fost fatală.

Întîmplarea părea inexplicabilă, iar poliția păstra liniștea cea mai adîncă, astfel încît ziaristii și-au putut da frîu liber imaginației. Versiunile cele mai extraordinare s-au succedat pe prima pagină din „Jurnalul”. Nu peste mult timp, totul încetă de la sine și faptele au fost date uitării.

Traducere și prezentare
de Florin Leodor DĂNILĂ

Claude ECKEN

Science-Fiction-ul francez

S-a născut în anul 1954, în zodia Gemenilor, în regiunea Alsace. „Toate acestea pentru că așa au hotărât părinții mei”, după cum mărturisește singur.

Este pasionat de SF, fantastic, benzi desenate și începe să scrie de la vârsta de 9 ani. Publică pentru prima dată, în anul 1976, în revista *Spirale*. După terminarea studiilor de filologie și a serviciului militar lucrează ca zugrav, pompier, librar, spală cîini și efectuează studii genealogice, mărturisind: „Totul pentru a putea mânca din cînd în cînd”.

Este creatorul Festivalului de Benzi Desenate, Aix-en-Provence, în anul 1979. Publică primul roman în anul 1984: „L'Abbe X”, cu acțiune polițistă. În 1985, primul roman SF: „La memoire Totale” („Anticipation”, nr 1422), urmează încă 9 romane SF și altele 5 polițiste sau de groază. Pentru Claude Ecken, SF-ul reprezintă: „O literatură a ideilor, reflexii asupra lumii. Un joc logic.”

1. Vorbind despre science-fiction-ul francez, un necunosător l-ar cita în primul rînd pe Jules Verne ca primul reprezentant al genului. Dar Jules Verne scria doar „călătorii extraordinare” atunci cînd Rosny Aine (1856 - 1940) scria cu adevărat literatură de anticipație. Foarte productiv, președintele academiei Goncourt, autor a „La guerre du feu”, se remarcă cu „Les Xipehuz” (1887), „La mort de la terre” (1910), „La force mystérieuse” (1913), „Les navigateurs de l'infini” (1925). De asemenea, un alt autor recunoscut în literatura generală: Maurice Renard, a făcut foarte mult pentru science-fiction, nu numai prin opere ca „Le docteur Lerne, sos-dieu” (1908), „Le peril bleu” (1910), „Les mains d'Orlac” (1920), ci și prin încercarea de a defini, în anul 1909, toate textele SF, ca aparținînd acestui gen nou. Toate aceste „minuni științifice”, cum erau denumite primele opere literare SF, apăreau în colecții populare nespecializate sau în reviste ca „Sciences et voyages” (1919-1935), una din primele publicații de gen. Scriitori ca Jan De la Hire (La rue fulgurante), Jode Moselli (La fin d'Illa), Leon Groc, Gustave Le Rouge (La prisonnier de la planete Mars, La guerre des vampires), Paul d'Ivoi cu „Voyages excentriques” erau foiletoniști ai epocii, iar Albert Robida era un autor-desenator ce prezenta scene din viața cotidiană a viitorului. Această activitate intensă, destinată mai ales celor tineri, a intrat în declin începînd cu anii '30, dispărînd aproape în totalitate în norii negri ai celui de-al doilea război mondial. Literatura SF n-a fost ocolită nici de marii scriitori de literatură generală ca: Leon Daudet, Ernest Perochon (Les hommes frenetiques), Andre Maurois (La machine a lire les pensees, Les penseur d'ames). Primul premiu Goncourt este atribuit, în anul 1903, unui roman SF: „Force Ennemie” de John-Antoine Nau. În anii '30, în timp ce Jacques Spitz publica principalele sale romane (La guerre des mouches, L'homme elastique), science-fiction-ul american încerca timid să pătrundă în Franța, prin traduceri făcute de Regis Messac (autor al romanelor: Quinzinzinzi și Valcretin) și Georges H. Gallet.

2. După război, în SF-ul francez, se impune cu autoritate

Rene Barjavel, în principal cu „Ravage” (1943), „Le voyageur imprudent” (1944), „Le diable l'emporte” (1948). Principala sa temă: sfîrșitul umanității cauzate de „răul” științei. SF-ul american este din ce în ce mai prezent cu traduceri semnate de Boris Vian, Michel Pilotin (alias Stephane Spriel) și Georges Gallet, ultimii doi și creatorii, în anul 1951, a colecției „Rayon Fantastique”. Americanii s-au impus și cu ajutorul altor reviste: „Espirit”, „Temps Moderne”, „Le mercure de France”, ai căror principali animatori au fost Raymond Queneau și Michel Butor. În aceeași perioadă, „Fleuve Noir” editează colecția „Anticipation”, rezervată doar autorilor francezi, dintre care cei mai prolifici au fost Richard-Bessiere, Maurice Limat și Jymmy Guieu. Colecția „Presence du futur”, sub conducerea lui Robert Kanters, a apărut în anul 1954, în cadrul editurii „Denöel”. Prima revistă de gen a apărut în 1953: „Fiction”, creată de Maurice Renault. O revistă concurentă apare o lună mai tîrziu: „Galaxie”. În 1958, „Satellite” se plasează, la rîndul ei pe orbită.

În timp ce cititorii descopereau, cu uimire, o adevărată avalanșă de capodopere străine, autorii francezi nu se lasă nici ei mai prejos: Francis Carsac (Ceux de nulle part), Yves Dermeze (Via Velpa, Le titan de l'espace), Paul Berato – care a publicat în efemera editură „Metal”, creată în 1954 –, Charles și Nathalie Henneberg.

Fanii din acea perioadă se întîlneau în librăria „La Balance”, participau: Jacques Bergier, Michel Pilotin, Jacques Sternberg (La sortie este au fond de l'espace), Pierre Versins (creatorul muzeului SF elvețian „Maison d'Ailleurs” și a ambițioasei „Encyclopedie de l'Utopie et de la SF”), Philip Curval (Le ressac de l'espace), foarte tînărul Gerard Klein, Andre Ruellan (care semna Kurt Steiner), Alain Dorimeux, Jacques Sadoul, Claude Cheinisse, Jaques Goimard.

După explozia din perioada anilor 1950-'55, urmează „vîrsta de aur” a SF-ului francez, cînd un premiu literar se decerna

în fiecare an (premiul Jules Verne), și alți tineri autori se alăturau celor deja citați: Michel Demuth, Julia Verlanger (care semnează Gilles Thomas), B.R. Bruss (alias Roger Blondel), Stephan Wul (Niourk). Nu trebuie uitat efemerul Daniel Drode (cu excelentul roman *Surface de la planete*) și nici Albert Higon, alias Michel Jeury. Din literatura generală, din cînd în cînd: Jean Hourgon (Le signe du chien), Jean-Louis Curtis (Un saint au neon), Pierre Boule (La planete des signes), Claude Veillot et Vercors cu, din nefericire, puțin cunoscutul „Les animaux denatures”.

3. Zece ani mai tîrziu, SF-ul francez începe să moară din cauză interesului publicului numai pentru SF-ul american. „Le rayon fantastique” dispăre, la fel și revista „Galaxie”, reeditată mai tîrziu de editura „Opta” (Fiction), dar publicînd exclusiv autori anglo-saxoni. „Satellite” nu mai exista, iar „Fleuve Noir” se limitează la romane populare, din care abia se desprind cîteva titluri de referință, și cu autori semnînd sub pseudonim.

Alții s-au reconvertit din scriitori în funcții editoriale, ca traducători sau directori de colecție. Neglijîndu-și propria operă ei sînt cei care fac SF-ul acum în Franța, cei care-i permit să se implanteze: Doremieux, redactorul șef al revistei „Fiction”, prin prezentarea de texte literare, dar și de articole critice, contribuind la elaborarea unei „culturi SF”. Sadoul, creează la „Opta” „Galaxie bis” și prestigiosul C.L.A. (Club du Livre d'Anticipation), ce prezintă în ediții de lux capodoperele SF anglo-saxone. Michel Demuth conduce „Galaxie”, iar în fruntea colecției „Anticipation” „Fleuve Noir” se perindă de-a lungul anilor: Christine Renard în '63, Daniel Walther în '65, Guy Scovel (alias Jean-Pierre Fontana) în '66, Jean-Pierre Andrevon și Pierre Barbet în '68.

4. Începînd cu 1968, lucrurile încep a se mișca din nou: Sadoul reeditează în „J'ai Lu” capodoperele SF-ului, Gerard Klein scoate o nouă colecție în 1969: „Ailleurs et Demain” în editura „Robert Laffont”, cu doar 6-7 titluri pe an, dar de calitate. Peste cîțiva

ani, se va produce explozia: revistele SF se nasc și mor într-un ritm amețitor: „Horizons du fantastique”, „Argon”, „Opzone”, „SF magazine”. În 1977, nu mai puțin de 40 de colecții specializate se află pe piață, dintre care remarcăm: „Dimensions” (Robert Louit la editura „Calmann-Levy”), „Masque” la editura „Presses Pocket”, sub conducerea lui Goimard, „Nebula et Antimondes” la „Opta”. Prima convenție națională are loc în '74, la Clermont-Ferrand, festivalurile se înmulțesc, premiile de asemenea: „Apollo” în '72 și „Le Grand Prix de la SF française” în '74. Numărul fanzinelor crește. Michel Jeury este autorul cel mai la modă (Le temps incertain), dar concurența este puternică cu: Philip Goy (Le pere eternal), Dominique Douay (L'echiquier de la creation), Joelle Witerbert, Jean Pierre Hubert, Francis Berthelot, Pierre Pelot (ultimul publicând în „Fleuve Noir” cu pseudonimul Pierre Suragne). „Bătrâni” Curval și Klein sînt și ei prezenți.

Walthers editează în '75, antologia franceză de ficțiune speculativă: „Les soleils noirs d'Arcadie”, Yves Fremion prezintă SF-ul modern în revista-carte trimestrială „Univers” în editura „J'ai Lu”. Apare și SF-ul francez politic, datorită lui Bernard Blanc și colecției „Ici et Maintenant”, editura „Kesselring”.

În '76, Robert Kanter cedează locul Elisabetei Gille la conducerea colecției „Présence du futur”, care îi oferă acestuia un suflu nou. Raymond Miles și Bernard Stephan realizează, în fandom, „Mouvance”, o antologie de 8 texte, cu tema „puterea”, de-o inteligență deosebită. Apare moda antologiilor.

5. Toată lumea se aștepta la o recesiune, dar este o adevărată învâlmășală. SF-ul politic francez este primul care dispare. Editori și cititori se feresc de eticheta franceză. Nu rămîn decît 7 colecții și o singură revistă muribundă: „Fiction”. „Univers”, editată de „J'ai Lu”, devine din trimestrială, anual. Unde-și pot publica textele debutanții? Curval încearcă relevarea noilor talente într-o antologie la editura „Denoel”: „Futurs au present”, unde se lansează Jean-Marc Ligny, Jean Pierre Vernay, Bruno Lecigne, Daniel Martinage, Pierre Ziegelmeyer și Serge Brussolo, adevărata revelație a deceniului.

Acești autori, și alții ca: Jean Claude Dunyach, Jacques Mondolini, alternează publicînd SF la „Denoel” și romane populare la „Fleuve Noir”, singurii editori deschiși francezilor. Dar cei doi poli se cristalizează, autorii regroupîndu-se în jurul colecției „Présence du futur”, într-o mișcare preocupată mai ales de stil decît de conținut:

Emmanuel Jouane (Damiers imaginers), Jacques Barberi (Kosmokrim), Antoine Volodine, Jean Pierre Vernay alcătuiind grupul intitulat „Limite”. Pe celălalt versant, „Fleuve Noir”, o dată cu venirea lui Patrick Siry se deschide și mai mult romanelor populare, dar de calitate. Aici publică Jeury, Walthers, Douay, Andrevon, Joel Houssin, Alain Paris, Roland Wagner. Noii veniți pe scenă sînt: Pierre Stolze, Richard Canal, Christian Leourier.

Bilanțul apare mai puțin negativ datorită acestor numeroși autori talentați. Peisajul este însă în continuă dezintegrare: autori francezi sînt înghesuiți doar în două colecții (cu din ce în ce mai puține apariții în „J'ai Lu”, „Le Fleuve” au doar cinci apariții pe lună în loc de șapte), „Fiction” apare trimestrial, debutanții talentați sînt descurațați în a scrie, iar „Bătrâni” s-au orientat către literatura generală: Curval, Jeury, Pelot. Concurența anglo-saxonă este foarte puternică, iar SF-ul francez nu pare a avea argumente puternice în a-l contracara și, în același timp, de-a place marelui public. O singură voce originală și talentată: Serge Brussolo. Dar putem spera că ea va fi urmată de numeroase altele în deceniul care urmează pentru că în anul 2000 să existe un SF francez puternic.

Traducător: Nicolae C. ARITON

10. În episodul trecut rămăsesem la jumătatea descrierii lui **The Ship of Ishtar**, semnată de Merritt. Personajul principal, John Kenton, după o scurtă vizită într-o lume de mult apusă – aproximativ acum 6 mii de ani în urmă – purtat de o vrajă necunoscută, revine și își dă seama că nu a fost un vis, deoarece jucăriile-păpuși de pe corabia miniatură, găsită în blocul de piatră, aveau aceeași poziție în care lăsase el echipajul. La a doua vizită, purtat de aceeași misterioasă vrajă, preoteasa Sharane îi dezvăluie misterul:

O servitoare a zeiței Ishtar (zeița corespunzătoare lui Venus din mitologia romană) și un preot al zeului Negral (zeul războiului în mitologia babiloniană, corespunzător zeului Marte, din mitologia romană) se îndrăgostesc contrar interdicțiilor, producînd furia zeiței dragostei și a războiului. Pentru a supune la încercare această dragoste umană, ei creează această corabie, jumătate fiind ocupată de Sharane și alte servitoare ale zeiței Ishtar, cealaltă de Klaneth, preotul lui Negral și servitorii lui. Cei doi îndrăgostiți, Zerpanit, frumoasa fată, și Alusar, tinărul preot, sînt supravegheați de fideli reprezentanți ai celor două zeități. Aceste dispoziții „superioare” nu scad cu nimic dragostea dintre cei doi, astfel încît Zerpanit și Alusar nu pot fi împiedicați de a se uni definitiv în moarte. Furia zeilor aruncă corabia, pe care se aflau servitorii incapabili, într-un fel de zonă atemporală, ținîți prizonieri de un adevărat cîmp de forță. O ură de moarte aparînd între Sharane și Klaneth, fiecare fiind însă protejat de divinitatea sa, astfel încît nu-și puteau face nici un rău. În acest context fantastic, Kenton ajunge pe puntea corabiei. Se hotărăște să-i dezvăluie adevărul lui Sharane, cu tot riscul de a o infuri: „Din țara Uruk nu a mai rămas nici praful. La fel și templul lui Ishtar. Babilonul este un deșert. Iar regina Sargon d'Akkad a murit acum șase mii de ani? (ea este cuprinsă de un tremur și se aruncă în brațele lui Kenton). Dacă ai spus adevărul, atunci cine sînt eu? murmură ea, cu buzele palide. Da, cine sînt eu? Sînt șase mii de ani de cînd m-am născut și încă mai trăiesc, cine sînt eu?...”

Panica o invadează, lacrimile îi curgeau nestăvilite pe obraji, zbătîndu-se pe patul larg. El se aplecă asupra ei, ea își încolăci brațele în jurul lui. Sînt vie, strigă ea, sînt încă om, sînt încă o femeie? Buzele se apropiară de ale lui, atingîndu-se. Parfumul răspîndit din părul ei îl învăluia.”

Urmează o dragoste sălbatică între Kenton și Sharane, precum și o aventură fabuloasă în care preotul negru Klaneth și divinitățile babiloniene joacă un rol principal. În final, Sharane este ucisă de Klaneth, care la rîndu lui este ucis de Kenton, rănit la rîndul lui de-o săgeată.

Reintors definitiv în camera lui, corabia miniatură o arată pe Sharane cu un mic pumnal înfipt în inimă. Cînd servitorul lui Kenton pătrunde în cameră, își găsește stăpînit într-o baie de sînge, cu o săgeată înfiptă în partea dreaptă a corpului.

The Radio Man, de Ralph Milne Farley, se înscrie direct în orientarea dată de Edgar Rice Burroughs. Contrar însă romanelor care i-au adus în

scenă pe Polaris sau Jason Croft, aventurile pe care le trăiesc personajele lui Farley sînt de-o foarte bună calitate și la fel de interesante ca ale lui John Carter. **The Radio Man** începe prin sosirea unui meteor în grădina lui Ralph Milne Farley. El conține un mesaj pentru scriitor; soția scriitorului nu este încîntată și nici prea convinsă de această întîmplare. „Spune-mi, Ralph, cine crezi că putea să ne trimită un mesaj printr-un meteorit? Nu-i curios?” Expeditorul se numește Myles S. Cabot, un expert în radio, și care datorită unei manipulări defectuoase a fost expedit pe Venus (avem de-a face cu prima apariție a unui „transmițător de materie”, un gen de mașină capabilă să transporte un obiect, atom cu atom, la distanță). Ajuns aici, puțin a lipsit să nu fie devorat de-o plantă carnivora, fiind capturat de o specie de furnici uriașe, inteligente, de care și-a dat seama că reprezintă una din cele două rase dominante ale planetei.

Stînd prizonier mai multă vreme, reușește să converseze și să scrie împreună cu Doggo, o furnică mai prietenoasă decît suratele ei. Astfel află că, de cîțiva ani, un război crunt se desfășoară între Formieni și Cupieni. Formienii sînt, bineînțeles, oamenii-furnică, iar Cupieni sînt ființe umane înaripate și dotate cu mici antene pe cap. Cabot află că și o tinără cupiană este prizonieră la formieni, împărtășind aceeași soartă ca și el. Văzîndu-l, aceeași este dezgustată de aspectul său fizic, în principal de lipsa antenelor și a aripilor. Tinărul este destul de afectat de această lipsă de

apreciere, mai ales că tinăra nu-i era deloc indiferentă. Află că tinăra nu era altcineva decît prințesa Lilla, fiica regelui Kew, deținută ilegal de locuitorii Formiei. Punîndu-și la încercare îndeminarea, Cabot se echipează cu o pereche de antene și aripi false, asemănătoare celor ale cupienilor, și reușește să se salveze împreună cu tinăra prințesă. Bineînțeles, odată sosiți la curtea regelui Kew, intrigile unui prinț, care urmărea tronul, îi desparte pe cei doi îndrăgostiți. Urmează lupta finală între oamenii înaripați și cei furnică. Ultimii sînt învinși datorită ajutorului dat de Cabot, care se însoară cu Lilla.

Romanul este o imitație a aventurilor lui John Carter sau ale lui Jason Croft, dar într-un stil alert, cu un oarecare umor și lovituri de teatru care fac din carte o lectură agreabilă. Ralph Milne Farley știa să povestească și să facă personajele interesante. Acest roman a avut un succes meritat la public, obligîndu-l pe autor să scrie numeroase „continuări”: prima, **The Radio Beasts**, în 1925, apoi **The Radio Planet**, care este probabil cea mai amuzantă dintre toate, în 1926. Alte două romane completează seria: **The Radio Man Returns**, apărut în 1939 și **The Radio Minds of Mars**, roman neterminat, care a fost publicat, în iunie 1955, în revista *Spaceway*.

Cu anul 1924 și apariția lui **The Radio Man**, încheiem perioada Munsey Magazines, respectiv activitatea celor trei reviste: *Argosy*, *The Cavalier* și *All-Story Magazine*, după acest an, publicațiile Munsey urmînd o traiectorie în cădere liberă pe piața publicisticii americane.

Nicolae C. ARITON

File din istoria modernă a literaturii SF anglo-saxone

Totul despre OZN

Propulsia

Lui Lazăr i s-a spus că sursa de energie a navei la care lucra era un „reactor cu antimaterie”.

„Există o coloană centrală (goală în interior) care se înalță chiar din mijlocul navei, aceasta este ghidul de undă – undele gravitaționale sînt canalizate prin el. Baza coloanei se conectează la reactorul cu antimaterie, care este o jumătate de sferă pe podeaua navei.” Coloana centrală, sau ghidul de undă se prelungește către vârful navei și se poate retracta în sus pentru a se îndepărta de reactor.

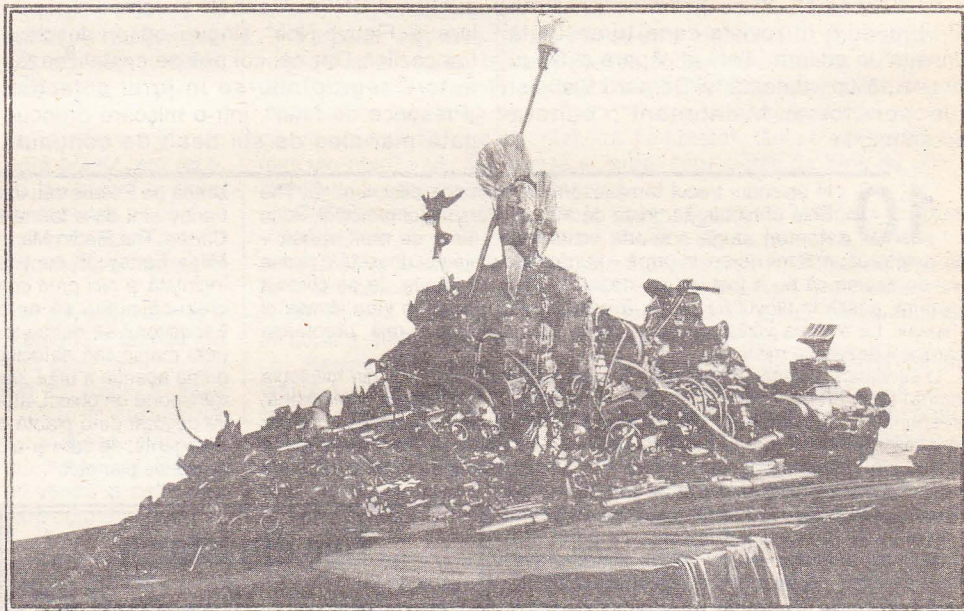
Reactorul în sine are dimensiunea unei mingi de baschet, afirmă Lazăr: „Este o semisferă pe o mică tavă. Nu se încălzește. Producea un cîmp ciudat în jur cînd l-am văzut funcționînd. Poate fi făcută să meargă mai în forță; se comportă aproximativ ca doi magneti cu aceeași polaritate puși alături. Printr-un anumit tip de reacție produce un cîmp gravitațional, neînțeles deocamdată în întregime. Unul dintre lucrurile pe care ni le-au prezentat a fost modul de conectare a tuturor acestor elemente împreună.”

Combustibilul este și mai ciudat, relatează Lazăr în acest ultim interviu: „În tabelul elementelor ar ocupa locul 115. S-a speculat mereu că dincolo de poziția 113-114, elementele devin din nou stabile... acesta este un element stabil. Există o anumită combinație «magică» a protonilor și neutronilor care modifică elementele și se pare că pe aceasta se bazează funcționarea reactorului. Prin bombardarea cu protoni, acesta se transformă în element 116 și eliberează antimaterie, care reacționează cu materia în cadrul (unei) reacții numită de anihilare. Se pare că posedă un fel de termocuplu, să-l numim, cu randament 100%, care produce energie și un gen de unde gravitaționale staționare care se propagă prin ghidul de undă, iar ei folosesc această energie suplimentară pentru a face tot ce au nevoie.”

Nava nu creează un cîmp „antigravitațional”, cum au presupus unii. „Este un cîmp gravitațional defazat față de cel curent,” explică Lazăr unui ascultător în timpul unui interviu radio, în 1989. „Este aceeași undă gravitațională. Faza poate varia de la 180 la 0 grade... într-o propagare longitudinală.”

Elementul 115 nu există pe Pămînt și nu poate fi sintetizat, afirmă Lazăr, deoarece este un element „super-greu”, „Din datele pe care

le deținem rezultă că elementul se găsește în stare naturală și se pare că se și poate forma pe cale naturală, într-un loc unde ar exista o stea mult mai mare – poate un sistem solar binar sau o regiune unde se află o supernovă – un loc unde s-ar degaja suficientă energie pentru a sintetiza un astfel de element greu... Să ajungi la un element atît de îndepărtat din tabelul elementelor chimice nu este posibil pe cale artificială, oricît ai încerca. Să realizezi chiar un element mai ușor, ca 103, e nevoie de sume uriașe de bani și ar presupune să pui un element mai ușor într-un accelerator și să-l bombardezi cu protoni,

încercînd să-i înfingi în atomii elementului respectiv. S-ar obține o creștere de substanță de cîteva microgramă după o perioadă de timp incredibil de lungă.”

Se pare ca discul folosește 223 grame din elementul 115, și cînd i s-a ivit ocazia, mi-a spus Bob, a testat un eșantion acasă. „L-am dus într-o cameră cu ceață, folosită de obicei pentru a urmări drumul particulelor nucleare – mai ales a particulelor alfa – încercînd să arătăm că forța gravitațională ar putea devia direcția particulei. Am obținut acest lucru și am filmat pe casete video. Nu l-am furat de la bază! De fapt nici măcar n-a fost luat de la S-4; mi-a parvenit de la un alt laborator național care prelucrează substanța într-o configurație necesară alimentării unui aparat de zbor; mi-a fost oferită.”

Se pare că au fost procurate cinci sute de livre din elementul 115 în vederea desfășurării unui studiu secret. Materialul

are o culoare portocalie și este extrem de greu, după cîte mi-a spus Bob.

Lazăr spune că în virtutea acestui sistem de propulsie a devenit posibilă manevrarea spațiului și timpului. „Navele au trei amplificatoare de gravitație pe fundul lor. Ce fac extraterestrii – presupunînd că nava se află în spațiu – vor focaliza cele trei generatoare gravitaționale în punctul unde vor să ajungă. Acum, să facem o analogie: luați o folie subțire de cauciuc întindeți-o pe masă și fixați-o în cele patru colțuri cu pioaneze. Luați apoi o piatră mare și puneți-o deasupra foliei, aceasta va fi nava. Vă alegeți un punct unde doriți să mergeți – care poate fi oriunde pe suprafața foliei – și apucați punctul respectiv între degete și trageți de el către navă. Astfel focalizează și este atras punctul către navă. Dacă opriți apoi generatorul gravitațional, piatra (sau nava) urmează foaia întinsă ce revine la poziția

inițială. Călătoria în spațiu nu este liniară, spațiul și timpul sînt întinse ca un arc și apoi nava urmează spațiul care se contractă.”

Există două moduri de a călători, spuse Lazăr, „În primul mod de călătorie – în jurul suprafeței unei planete – ei se balansează pe cîmpul gravitațional produs de generatoarele lor și se lasă «duși de val», ca un dop de plută în ocean. În acest mod sînt foarte instabili și pot fi afectați de vreme. Celălalt mod de călătorie, cel prin care pot traversa distanțe mari nu poate fi folosit într-un cîmp gravitațional puternic cum este cel al Pămîntului, deoarece pentru a folosi acest mod trebuie să se încline pe o parte și după aceea pot focaliza către punctul vizat generatoarele gravitaționale și se pot deplasa.”

„Dacă îți imaginezi spațiul ca pe o țesătură”, explică Lazăr, „iar limita ta este

dată de viteza luminii, ar dura foarte mult să ajungi din punctul A în punctul B, chiar depășindu-te cu viteza luminii. Această viteză nu poate fi depășită – nu în acest univers, în orice caz. Dacă există universuri paralele, poate legile sînt diferite, dar noi cei de aici trebuie să ne pregătim să le admitem. Adevărul este că gravitația distorsionează spațiul și timpul. Închipuiți-vă că sinteți într-o navă spațială care poate dezvolta un câmp gravitațional formidabil ea însăși, vă puteți așeza oriunde doriți și porniți generatoarele gravitaționale. Veți curba de fapt sistemul spațiu-timp, îl veți «pli». Apăsînd din nou pe buton, generatorul se va opri și vă veți afla la o distanță extraordinară de poziția inițială. Timpul însă nici nu s-a clintit, pentru că în esență a fost întrerupt. Este atît de nefiresc. Oamenilor le este greu să înțeleagă și, tot atît de refractari precum comunitatea științifică, nu vor admite niciodată că a se întîmpla de fapt lucrurile.”

Deși afirmațiile lui Lazăr nu pot fi acceptate de mulți savanți există totuși unii care cred că deplasarea în timp către trecut și călătoriile instantanee cu nave spațiale spre depărtate puncte din univers, cu ajutorul „găurilor viermănoase”, sînt accesibile unei civilizații suficient de avansate din punct de vedere tehnologic. În noiembrie 1988, dr. Michael Morris, împreună cu profesorii Kip Thorne și Ulvi Yurtsever, au lansat teoria conform căreia aceste „găuri de vierme” – goluri în structura spațiu-timp – există la un nivel submicroscopic, dar pot fi „lărgite” cu ajutorul unei tehnologii avansate, devenind un mijloc de deplasare instantanee sau de depășire a limitei impuse de viteza luminii.

Fizicianul Alan Holt, de la NASA, crede și el cu convingere în realizabilitatea călătoriilor în „hiperspațiu”. El presupune, pornind de la frecvența aparițiilor OZN și diversitatea tipurilor de ființe observate, că se poate accepta ideea că sîntem vizitați de cîteva civilizații diferite, dar că n-ar avea sens această vizită atîta vreme cît nu poate fi depășită bariera vitezei luminii. Pentru a depăși această problemă el a propus mai multe ipoteze. Generînd artificial un anumit model electromagnetic, de exemplu, s-ar putea produce un câmp gravitațional care ar putea anula propriul câmp gravitațional al Pămîntului. „Ai selecta o configurație energetică aflată în rezonanță cu locul unde vrei să ajungi și ai călători apoi printr-un tip de hiperspațiu, sau un spațiu multidimensional”, afirma el în 1980.

Întrebat dacă forma unei nave spațiale ar putea fi un factor determinat, Holt a oferit un răspuns interesant: „Cred că forma unei nave poate fi foarte importantă.

Aș începe cu cele elipsoidale și cele în formă de farfurie. Nu-mi place să folosesc acești termeni datorită conotațiilor. Cu ajutorul modelului energetic artificial se încearcă stăpînirea modelului energetic natural și acest lucru se realizează prin însăși construcția navei spațiale. Așa că forma de farfurie este probabil cea mai bună. Nu cred că este întîmplător faptul că cele mai multe din OZN-urile văzute arată ca niște farfurii.”

În lucrarea sa Field Resonance Propulsion Concept, publicată de NASA, Holt merge mai departe cu speculația asupra ipoteticului sistem de propulsie OZN:

Dacă viteza luminii este cu adevărat o barieră în spațiu-timp, atunci potențialii vizitatori extraterestrii trebuie să utilizeze o modalitate de transport care se ridică deasupra spațiului și a timpului, pentru a scurta durata călătoriei. Adesea, OZN-urile au fost văzute dispărînd instantaneu. În unul din aceste cazuri OZN-ul a reapărut ulterior în vecinătate, implicînd dispariția din și reapariția în spațiu-timp.

Viteza mare, virajele în unghi drept, opririle și accelerările burște ale OZN-urilor, precum și absența bangului sonic, în pofida vitezelor calculate la 22.000 mile pe oră sau chiar mai mult, sugerează că OZN-urile pot genera un câmp gravitațional artificial sau utilizează altfel proprietățile sistemului spațiu-timp, sistem cu care noi nu sîntem familiarizați. Sistemele de propulsie ale OZN-urilor par să implice procese electromagnetice sau hidromagnetice, după cum indică efectele asupra mediului: arsuri, deshidratări, oprirea motoarelor automobilelor, întreruperi radio și TV, topirea sau distrugerea solului și a șoselelor, întreruperea alimentării cu curent electric și efecte de electricitate statică...

Sistemul de propulsie instalat pe nava de la S-4 dă naștere unor anumite efecte ciudate, afirmă Bob Lazăr, *între care și invizibilitatea navei.*

„Poți să te uiți direct la ea, iar dacă generatoarele gravitaționale sînt într-o configurație adecvată vei vedea numai cerul deasupra capului, nu mai poți vedea nava care este acolo. Așa se face că dintr-un grup de oameni numai anumite persoane aflate chiar sub obiect îl văd, în timp ce ceilalți, aflați la numai 100 ft distanță de el nu-l zăresc. Depinde doar de modul cum este curbat câmpul. Acesta este și motivul pentru care navele *par* să facă viraje la 90 de grade cu o viteză incredibilă: este percepută doar distorsiunea spațiului și a timpului. Nu se văd evenimentele reale.”

Fragmentul face parte din cartea „Ei sînt aici” de Timothy GOOD în curs de apariție la Editura SAVAS PRESS

NEWS

• Four color images, Galerie de artă specializată în B.D-uri. S-a deschis pe 1 aprilie la al 6-lea etaj pe 524 Broadway, Spring Stret New York. Galeria este deschisă de luni pînă sîmbătă între orele 11-19.

Telefon (212)- 431 - 4234

• Fantagraphics Books, editura care a publicat The comics Journal, a comercializat exemplare ale acestui magazin contra băuturii la barul de la parterul sediului lor. Cel puțin așa se afirmă în Magazine Week, dar asta nu-i cine știe ce: noi, SF Chronicle am dat spațiu publicitar pentru mîncare chinezească.

• Produse cu design SF se pot cumpăra de la Keepsake Quilting Route 25, Box 1618 Centre harbour NH 03226-1618. Printre foarte multe desene oferite se află One Universe, cu planete, stele căzătoare și comete; Star Medley (potpuriu stelar);

Winter Solstice (Solstițiul de iarnă) cu simboluri astrologice și diverse corpuri cerești Celestial Voyage cu sori, luni și stele cu inserții aurii și albastru regal...

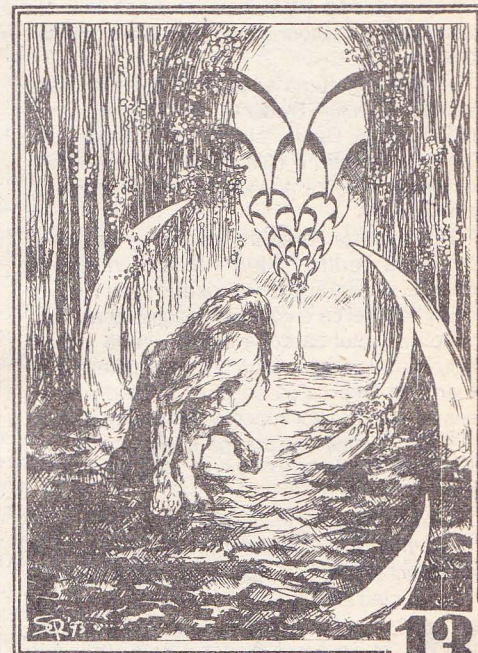
leftin...

• Un invitat obișnuit la mesele rotunde ale TV din Serbia a afirmat că în momentele finale, o mulțime de vampiri vor ieși din cimitirele națiunii și se vor arunca asupra dușmanilor Serbiei, iar pe sîrbi i-a avertizat să-și facă stocuri de usturoi pentru a-l folosi contra vampirilor prea zeloși.

• Rock Bottom Reminders este o formație de rock compusă din Stephen King, Amy Tan, Matt Groening și Dave Barry. Ei și-au lăsat procesoarele de cuvinte și au pus mîna pe chitare să facă un tur al cărui final va fi la convenția ABA din Miami Beach. Barry a zis că „Chestia cea mai nostimă este că noi (orchestra n.t.) ne învîrtim acum printre oameni care fac ce facem și noi, dar nici unul nu ne întrebă «de unde vă luați ideile?»”

News de la SF Chronicle din Brooklyn, USA, Earth

Dan POPESCU

Fredric BROWN

Paradoxul pierdut

Vocea rînji și mai strașnic.: „Se vede bine că sînteți normal! O demonstrează raționamentul dumneavoastră – e prea just, bineînțeles. Dar tipii ăia care se cred Napoleon sînt nebuni, și ce-ați spus nu este valabil pentru ei. Din ce motiv o sută de inși diferiți n-ar putea fi Napoleon dacă tot sînt atît de nebuni încît să nu știe ce este imposibil?”

– În sfîrșit, să vedem, zise Shorty. Chiar dacă Napoleon n-ar fi fost mort cel puțin nouăzeci și nouă dintre ei s-ar fi înșelat, nu? E logică elementară.

– E exact ce nu merge aici. Eu mă omor să vă tot spun că noi sîntem nebuni.

– Noi? Vreți să spuneți că eu...

– Nu, nu, nu, nu, nu! Cînd spun „noi”, vreau să spun eu și ceilalți nu dumneavoastră. De aceea locul dumneavoastră nu e aici, înțelegi?

– Nu, spuse Shorty. Curios, nu-i mai era deloc frică. Teoretic, trebuia să fie un vis, dar nu se mai gîndea dacă era auzul. Și era sigur, sigur și hotărît că nu era nebun. Vocea care-i vorbea i-a și afirmat-o de mai multe ori și doar se pricepea în domeniu. O sută de Napoleon!

„Chestia asta mă amuză din ce în ce, îmi zise. Și aș vrea să aflu și mai multe înainte să mă trezesc. Cine sînteți? Cum vă cheamă? Pe mine mă cheamă Shorty.”

– Încîntat cu moderație de conștiință, Shorty. În general normalii mă plictisesc, dar dumneavoastră păreți mai bun ca ceilalți. Mi-ar plăcea totuși să nu vă spun cum mi se spune la Charenton; nu țin deloc să veniți să mă vedeți în zilele de vizită, a, nu! Numiți-mă Simplet, va fi de-ajuns.

– Cel... hm... dintre cei șapte pitici? Vă credeți...

– Ba nu, ba nu. Niciun. Neîntînd paranoic, nici una din... iluziile mele nu are legătură cu identitatea mea.

– Și care sînt... hm... iluziile dumneavoastră?

– Sînt un inventator. Un inventator hoinar, cum spun ei. Între altele, îmi închipui că inventez mașini pentru călătorii în timp. Și asta e una din ele.

– Asta... Vreți să spuneți că mă aflu într-o mașină a timpului? Evident... așa s-ar explica un lucru sau două. Dar nu înțeleg. Dacă chestia asta e o mașină pentru a călători în timp, care chiar funcționează, de ce spuneți că v-ați imaginat că ați inventat-o?

De data asta vocea izbucni într-un rîs sincer. „O mașină pentru călătorii în timp nu poate exista. E un paradox. Profesorii voștri vă vor explica de altfel că e imposibil, pentru că aceasta ar implica faptul că două lucruri ocupă același spațiu în același timp. Și că un om ar putea să se întoarcă în timp ca să se omoare cînd e tînăr. Ceea ce este absolut imposibil. Doar un nebun...”

– Dar tocmai ați spus că aceasta este o... Spuneți-mi, unde este? Vreau să zic, unde în timp?

– Acum? Sîntem în 1958, desigur.

– O mie nouă sute... Ba nu, nu sîntem decît în cincizeci și trei! Doar dacă n-ați deplasat-o de cînd sînt eu aici.

– Nu, tot timpul a fost în 1958.

De-aia ascult cursul despre dinozauri.

Dacă ați putut intra, cu toată diferența de cinci ani, e din cauza distorsiunii. Trebuie neapărat să-i vorbesc lui Napo...

– Dar unde mă aflu... unde ne aflăm acum?

– În clasa din care-ați venit, Shorty. Dar cu cinci ani mai tîrziu. Uite, treceți brațul în afară și veți vedea. Încercați cu stînga, de-acolo de unde erați așezat.

– Hm... Sînteți sigur că-mi voi recupera mîna, sau va fi ca ultima dată?

– Nu vă temeți, puteți să vă duceți.

Shorty întinse mîna cu prudență. Aceasta atinse ceva moale, ca niște plete. Ca să se convingă, apucă un smoc și trase puțin.

Pletele îi scăpară brusc și Shorty, speriat, își retrase mîna.

„Cu blană! exclamă vocea alături de el. Era foarte nostim!”

– Ce... ce s-a-ntîmplat?

– Ați tras de pîrul unei fete. O roșcovană, foarte drăguță! Dacă ați fi văzut-o cum a tresărit! Sșșt, ascultați...

– Dar n-aud nimic.

– Atunci tăceți din gură și lăsați-mă să ascult. După o scurtă tăcere, vocea gîgii de rîs. Profu! îi dă întîlnire!

– Ce? În clasă, așa?

– Nu chiar, dar cînd ea și-a înăbușit un strigăt, el i-a spus să rămînă după ore. Însă, observînd felul cum o privește, trebuie să aibă o idee în mintea lui. Îl înțeleg, de altfel, este într-adevăr foarte drăguță. Mai trageți-o de pîr, să vedem.

– ăă... n-ar fi prea...

– Eh! zise vocea cu un ton dezgustat. Uitasem că nu sînteți nebun, ca mine. Trebuie să fie teribil, să fii normal. Să ieșim puțin de-aici, începe să mă plictisească. Ce-ați zice să mergem la vinătoare?

– Trag foarte prost, știți. Și-apoi, pe-ntuneric...

– O! N-o să mai fie întuneric cînd veți ieși din aparat. E doar lumea voastră vă asigur, care e nebună. Cum altfel să-mi explic? Profesorii voștri n-ar zice decît că, desigur, e un aspect illogic al logicii. În orice caz vom vîna cu praștii. E mult mai sportiv.

– Să vînam, ce?

– Dinozauri. E vînatul cel mai amuzant.

– Dinozauri! Cu praștia? Sînteți de-a dreptul...

Vreau să zic, adevărat?

– Bineînțeles că e adevărat – zise vocea, rîzînd. Asta mă făcea să rîd a propos la ceea ce spunea profesorul cu privire la saurieni. Adevărul, vedeți dumneavoastră, e că noi i-am exterminat. De cînd am fabricat mașina asta jurascul este terenul nostru favorit de vînătoare. Dar trebuie să mai fi rămas vreunul sau doi; știu eu un locșor bun. Iată-ne!

– Credeam că eram într-o clasă în 1958.

– Eram acolo, da. Uite, o să inversez polaritatea și puteți ieși. Asta e, dați-i drumul.

– Dar... începu Shorty, apoi se abînu și zise: De acord. Făcu un pas la dreapta și lumina soarelui îl orbi.

Niciodată nu văzuse un soare atît de strălucitor. Era dureros și înspăimîntător după o asemenea obscuritate. Își puse mîinile peste ochi pentru a-i feri. Puțin cite puțin putu să-i deschidă.

Se afla pe o limbă de pămînt nisipos, în apropierea unui lac cu ape liniștite.

„Aici vin să se adape” – îi spuse o voce familiară în spatele lui. Se întoarse și văzu un omuleț ciudat măsurînd cam o jumătate de cap mai puțin decît el, care totuși nu avea decît cel mult un metru șaizeci și cinci. Purta ochelari cu montură de baga și avea un barbișon mic. Figura lui palidă și încrețită era dominată de un joben înverzit de ani.

Scoase din buzunar o praștie minusculă, dar înzestrată cu un elastic solid și i-o întinse lui Shorty. „Onoarea vă aparține”.

– Nu, nu, dați-i drumul, răspunse Shorty scuturînd puternic din cap.

Omulețul se aplecă și alese mai multe pietricele; păstră una în mîna și le strecură pe celelalte în buzunar. Apoi se așeză pe un bolovan.

– Nu merită să ne ascundem, spuse. Dinozaurii ăștia sînt de-a dreptul stupizi. O să vedeți, vor trece prin fața noastră ca și cînd n-ar fi nimic, n-ar fi aici.

Shorty privi în depărtare. La o sută de metri de lac se ridica o barieră de arbori gigantiști, ale căror frunze imense erau mai puțin verzi decît cele ale arborilor pe care-i cunoștea. Între lac și arbori nu creștea nimic în afara unor arbuști mici și noduroși și a unor ierburi veștede.

I se părea că ceva lipsește. A, da! „Dar unde e mașina de călătorii în timp?” îl întrebă el pe însoțitorul său.

– Hîm? Chiar lîngă noi. Omulețul întinse brațul, care dispăru pînă la cot.

„A! spuse Shorty, vag decepționat. Mă întreb cu ce seamănă asta.”

– Cum ați vrea să sîmene cu ceva, din moment ce nu există și – după cum v-am explicat – nici nu poate exista. Ar fi un paradox absolut. Timpul este o dimensiune fixă. În ziua în care am ajuns să-mi demonstrez asta am devenit nebun.

– Cînd s-a-ntîmplat asta?

– Peste aproximativ patru milioane de ani, în 1951. Voiam cu tot dinadinsul să construiesc una – și cînd am înțeles că era imposibil, mi-am pierdut pedalele/ (am scăpat hăjunile).

– Înțeleg... zise Shorty. Dar, spuneți-mi, cum se face că nu vă puteam vedea în acel viitor și că acum pot? Și ce lume e asta de-acum patru milioane de ani? a dumneavoastră sau a mea?

– Un același și singur răspuns va acoperi ambele dumneavoastră întrebări.

Ne aflăm pe un teren neutru, aflat înaintea bifurcației dintre sănătatea mentală și nebunie. Dinozaurii sînt incredibili de timpotici; nu au nici măcar alită creier pentru a fi normali sau chiar nebuni. Nu știu nimic despre nimic. Habar n-au că o mașină pentru călătorit în timp nu poate exista; iată de altfel de ce putem veni aici.

– Înțeleg... repetă Shorty. Momentan se consideră satisfăcut; nu i se mai părea deloc surprinzător faptul că ar fi putut ucide un dinozaur cu o praștie. Partea cea mai trăznită a poveștii era că se și aștepta să vadă venind un dinozaur. O dată acest fapt admis, i se părea firesc să folosească o...

– Ziceți dar, reluă el, dacă tot considerați că e sportiv să-i vînați cu o praștie, ați încercat deja cu o apărătoare de muște?

Privirea omulețului se luminează. „Asta da, e o idee! exclamă el. După toate astea... am putea să vă primim printre...”

– Ba nu, haideți, se grăbi să spună Shorty. N-am făcut decît să glumesc, vă sigur. Ascultați-mă...

– N-aud nimic.

– Nu, ascultați-mă. Am impresia că o să mă trezesc nu peste mult timp. Și aș vrea să profit și să vă pun cîteva întrebări cît timp mai sînteți acolo...

– Vreți să spuneți cît timp **dumneavoastră** mai sînteți acolo, i-o întoarse omulețul prompt. V-am explicat deja că nu vă aflați aici decît dintr-o pură întâmplare

Trebuie neapărat să-i strecor o vorbă lui Napo...

– Mi se filie mie de Napoleon, spuse Shorty. Ascultați-mă cu atenție și încercați să-mi răspundeți într-un fel comprehensibil. Sîntem sau nu sîntem aici, da sau nu? Eu îmi explic așa: Dacă există o mașină a timpului alături de dumneavoastră, cum este posibil așa ceva, din moment ce o astfel de mașină nu poate exista? și oare mai sînt, sau nu mai sînt, în clasa profesorului Dolohan și, dacă da, ce fac eu aici? Și... și-apoi la naiba, ce-nseamnă toate astea?

Omulețul avu un suris compătimitor. „Bag de seamă că sînteți în plină ceață. Hai, o să încerc să vă pun ideile la loc. Aveți habar cît de cît despre logică?”

– Hm... un pic, domnule...?

– Spuneți-mi Simplet. Dacă aveți habar cît de cît de logică, puteți fi sigur că de-acolo vin toate necazurile dumneavoastră. Uitați de toate astea și aduceți-vă bine aminte că eu sînt nebun – asta schimbă totul, ă? Cînd ești nebun, n-ai nevoie să fi logic. Universurile noastre sînt diferite, înțelegeți? Dumneavoastră sînteți ceea ce se cheamă normal, adică vedeți lucrurile așa cum le vede toată lumea. Dar nu și noi. Și, așa cum materia este – cu toată evidența – un simplu concept al spiritului...

– Credeți?

– Desigur.

– Dar logica nici nu spune altceva. Descartes...

Omulețul făcu un gest de dispreț. „Da, da, știu. Dar alți filozofi spun contrariul. Dualiștii. Acolo ne fentează logicienii. Ei se divid în două tabere, astfel încît nu pot greși totuși deodată. E de-a dreptul idiot, nu? Nu rămîne decît că materia e un concept al spiritului nostru conștient, chiar dacă anumite persoane care nu sînt complet nebune gîndesc la fel. Asta înseamnă că există un concept normal asupra materiei, care e al dumneavoastră și o grămadă de concepte anor-

male, care se înbină, într-un fel.

– Nu vă înțeleg prea bine. Vreți să spuneți că există un fel de societate secretă de... lunatici, care trăiesc într-un alt univers decît al nostru, ca să zicem așa?

– Ca să zicem așa – e prea mult, tinere domn. Și nu e vorba de o societate secretă, sau de vreo organizație oarecare. Noi ne proiectăm în două universuri. Unul este normal; corpurile noastre s-au născut acolo și acolo rămîn bineînțeles. Și dacă sîntem îndejuns de nebuni pentru a atrage atenția, sîntem băgați în azile de alienați. Dar, în spiritele noastre, noi avem o altă existență. Iată unde sînt eu și unde sînteți voi, și dumneavoastră în acest moment, în mintea mea. În realitate, nici eu nu sînt aici mai mult ca dumneavoastră.

– Drace! exclamă Shorty. Dar cum de este posibil ca eu să mă aflu în...

– V-am spus deja. Mașina a derapat. Numai că logica nu prea ocupă un loc prea mare în universul meu. Un paradox în plus sau în minus este fără consecință și o mașină a timpului nu e decît un fleac. Sîntem numeroși cei care avem așa ceva și sînt destui care vin aici să vîneze. Așa am reușit să ucidem dinozaurii și de aceea...

– Un moment, îl întrerupse Shorty. Lumea asta în care ne aflăm, jurasicul, este reală sau face parte din... hm... concepțiile dumneavoastră? Arată a fi reală, chiar autentică.

– E reală, dar n-a existat niciodată cu adevărat, e evident. Dacă materia este un concept al spiritului, iar saurienii n-au avut niciodată un spirit propriu-zis, cum ar fi putut ei avea o lume în care să trăiască, dacă noi nu am fi gîndit-o pentru ei în consecință?

– A! bine, șopti Shorty, al cărui spirit se învîrtea în cercuri zumzăitoare, vreți să spuneți că dinozaurii cu adevărat niciodată n-au...

– Uite! uite unul – zise omulețul.

Shorty tresări și se răsuci dintr-o dată, dar nu văzu nimic care să semene cu un dinozaur.

– Nu, mult mai jos – zise omulețul. Va ieși din desigurul ăsta. Uitați-vă bine.

Shorty privi spre desigur în timp ce camaradul său ridica praștia. Văzu o creatură mică destul de asemănătoare cu o șopîrlă, dar mergînd dreaptă pe picioarele din spate, așa cum o șopîrlă nu face niciodată. Trebuie să fi avut pînă la cincizeci de centimetri înălțime.

Elasticul emise o vibrație ascuțită în timp ce se destindea; piatra lovi creatura între ochi care căzu moartă. Omulețul se duse s-o ridice.

„Acum e rîndul dumneavoastră să trageți” – zise.

Shorty privi cu uimire cadavrul micului saurian. „Un struhiomimus! – exclamă el. Așa deci! Dar dacă acum sosea unul mare? Un brontozaur, de pildă, sau un tyranosaurus rex?

– Nu mai există; i-am omorît pe toți. N-au mai rămas decît cei mici, dar tot e mai bine decît cu iepuri din lumină, nu? Am început să mă plictisesc aici, dar – dacă vreți – pot foarte bine să aștept pînă uci-deți unul.

Shorty scutură capul. „Mulțumesc, dar renunț. N-o să reușesc niciodată să ochesc cu măgăoaia asta. Unde-i mașina timpului?

– Chiar în fața dumneavoastră. Faceți doi pași și veți fi în ea.

Shorty înaintă și, din nou, tenebrele îl înconjură.

„Așteptați o secundă, spuse omulețul. Trebuie să o reglez. Vreți să vă întoarceți de unde ați plecat?”

– ăăă...n-ar fi poate o idee rea. Altfel, risc să am necazuri. Unde sîntem acum?

– Din nou în 1958. Tipul ăsta continuă să povestească studenților săi ceea ce, după părerea lui, li s-a întîmplat dinozaurilor. Și roșcovană cea drăguță... trebuie să spun că este într-adevăr trăznit! Chiar nu veți s-o mai trageți de pîr o dată?

– Nu. Dar vreau să mă întorc în 1953. Cum mă va duce hardughia asta înapoi?

– Ați venit aici direct din 1953, ă? Din cauza distorsiunii, vă mai amintiți. Cred că dacă ieșiți pe aceeași parte, veți ajunge chiar la fix.

– Credeți? Și dacă ajung în ajun, și mă găsesc așezat pe proprii mei genunchi?

Vocea izbucni în ris. „Imposibil, pentru că dumneavoastră nu sînteți nebun. Dar mi s-a întîmplat, odată. Haideți, nu mai pierdeți timpul. vreau să mă reîntorc în...”

– Mulțumesc pentru firicelul de conduită, zise Shorty. Așteptați un moment... Mai am o întrebare să vă pun, cu privire la dinozaurii aceia.

– Dați-i drumul, dar grăbiți-vă. Distorsiunea nu va ține prea mult timp probabil.

– Cei mari, cei mai mari au fost uciși tot cu praștia? Într-adevăr?

Omulețul scoase un cotcodăcit. „Desigur, de ce nu? Am folosit doar praștii mult mai mari, asta e tot. Hai, la revedere.”

Shorty se simți împins înainte și lumina îl orbi. Se găsea pe culoar, lîngă propria lui bancă.

„Domnule McCabe, zise profesorul Dolohan pe un ton sarcastic, cursul nu se termină decît peste cinci minute. Ați avea amabilitatea de a vă reaseza? Și, dacă-mi pot permite să vă pun această întrebare, sînteți cumva alîns de somnambulism?”

Shorty McCabe se reasează mormăind scuze vagi. Pînă la sfîrșitul orei trăi într-un fel de ceață. Niciodată nu avusese un asemenea vis, împodobit cu culorile vieții. Iar stiloul său dispăruse cu adevărat. Evident, poate că-l pierduse în altă parte. Îi trebuiră două zile pentru a se convinge că n-a fost decît un vis și mai mult de o săptămînă pentru a nu mai fi obsedat tot timpul de acesta.

Încet amintirea se șterse. Un an mai tîrziu, își mai amintea încă de faptul că visase ceva cu totul bizar. Însă nu și cinci ani mai tîrziu. Amintirea viselor se șterge mult mai repede decît atît.

Devenise asistent și preda paleontologia. „Saurienii, spunea el elevilor, s-au stins la sfîrșitul jurasicului. Deveniți prea mari și prea neîndemînatici pentru a-și găsi hrana...”

În timp ce vorbea, privea spre studenta cea drăguță, roșcovană, care stătea în ultima bancă. Și se întreba cum să capete curajul de a-i cere un rendez-vous.

O muscă mare și albastră zumzăia prin clasă. Venită din fundul clasei, se îndrepta spre el descriind spirale largi. Profesorul McCabe avu impresia că-i amintește de ceva și, tot vorbind, încercă să-și amintească. În acel moment, tînăra fată tresări și-și înăbuși un strigăt.

„Domnișoară Willis, spuse profesorul McCabe, ceva nu merge?”

– Am... am avut impresia că m-a tras cineva de pîr, domnule, zise tînăra înroșindu-se, ceea ce o făcea mai irezistibilă ca niciodată. Scuzăți-mă, cred c-am adormit.

O privi – cu severitate, pentru că toate privirile erau ațintite asupra lui. Dar asta era cu siguranță ocazia pe care o aștepta.

„Domnișoară Willis, spuse, veți rămîne aici după curs, vă rog.”

